DEN *danske* STJERNE

Juni 1978
127. årgang, Nummer 6

DEN danske
STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Juni 1978
Årgang 127
Nummer 6

Indholdsfortegnelse

Børnestjernen

Abonnement:
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00.
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail).

Harmoni i ægteskabet

af Præsident Spencer W. Kimball

Et rent, lykkeligt og succesrigt ægteskab er sandelig det vigtigste mål for ethvert normalt menneske. Ægteskab er måske den allervigtigste af alle beslutninger og har de videstrækkende virkninger, for det drejer sig ikke alene om den øjeblikkelige lykke men også om evig glæde. Det indvirker ikke alene på de to pågældende mennesker, men også på deres familier og især på deres børn og børnebørn ned gennem mange generationer.

Når man skal vælge en livsledsager og en ledsager for evigheden, må man foretage den mest omhyggelige planlægning, udvise megen omtanke og bede og faste for at sikre, at netop denne afgørelse bliver rigtig. I et godt ægteskab må der være enhed såvel i tanke som i følelser. Mange tv-stykker, romaner og noveller ender med ægteskab. „Og de levede lykkeligt sammen." Vi har lært at forstå, at selve vielsen ikke bringer lykke og et vellykket ægteskab. Lykke kommer ikke ved at trykke på en knap, sådan som det elektriske lys. Lykke er en sindstilstand og kommer indefra. Den må fortjenes. Den kan ikke købes for penge. Den kan

ikke erhverves, uden at der må ydes gengæld.

Nogle tænker på lykke som et udadvendt liv i lediggang, luksus og spændende oplevelser. Men et sandt ægteskab er baseret på en lykke, der kommer af at give, at yde, at dele med andre, at ofre noget og være uselvisk.

To mennesker, der kommer fra forskellige miljøer, vil hurtigt efter vielsen opdage, at de står over for realiteter. De må påtage sig opgaver og nye forpligtelser. Nogle personlige friheder må ofres, og der må foretages mange uselviske tilpasninger.

Man opdager meget hurtigt efter brylluppet, at ægtefællen har svagheder, som man ikke tidligere har lagt mærke til. De dyder, som under forlovelsen bestandigt fremhævedes, bliver nu mindre betydningsfulde, og de svagheder, som forekom små og ubetydelige i forlovelsestiden, vokser nu til anselig størrelse. Så er tiden inde for forstående hjerter, for selvvurdering og for sund fornuft, overvejelse og planlægning.

Ofte er man uvillig til at foretage de nødvendige økonomiske til pasninger. Nogle unge kvinder kræver luksus. Som følge deraf forlader de hjemmet, hvor deres pligter ligger, for at jage efter professionel- eller forretningskarrière. Når begge ægtefæller arbejder, kommer der konkurrence snarere end samarbejde ind i familien. To trætte arbejdere vender hjem med spændte nerver, individuel stolthed, øget afhængighed, og så opstår misforståelser.

Ægteskabet kan være en svær opgave, og uharmoniske og frustrerede ægteskaber er almindelige. Alligevel er virkelig, vedvarende lykke mulig. Ægteskab kan i højere grad blive en skønnere oplevelse, end den menneskelige tanke kan forestille sig. Det er noget, der kan opnås af et hvilket som helst par, ethvert menneske. Mens enhver ung mand og enhver ung kvinde vil gøre sig al umage for og bede om at finde en partner, med hvem livet kan blive mest muligt harmonisk og smukt, er det dog en kendsgerning, at næsten enhver god mand og enhver god kvinde kan opnå lykke og et succesrigt ægteskab, hvis begge er villige til at betale prisen.

Der findes en aldrig svigtende formel, der garanterer ethvert par et lykkeligt og evigt ægteskab. Men som ved enhver formel må hovedingredienserne ikke udelades eller begrænses. Udvægelsen før forlovelsen og den vedvarende bejlen efter bryllupsceremonien er lige vigtige. Men de er ikke vigtigere end ægteskabet selv. Dets succes afhænger af begge partnere.

Meget synes at afhænge af økonomiske, sociale, politiske og andre situationer; men først og fremmest afhænger det af de to ægtefæller, som altid kan gøre deres ægteskab succesfyldt og lykkeligt, hvis de er fast besluttede derpå, uselviske og retskafne.

Formlen er ganske enkel:

For det første må man have den rigtige indstilling til ægteskab. Hver må prøve at finde en ægtefælle, som er mest muligt

perfekt på alle de områder, der betyder noget for den pågældende.

For det andet må der være stor uselviskhed tilstede. Alt må gøres til bedste for familien.

For det tredie må der bestandigt udvises opmærksomhed og gives udtryk for hengivenhed, venlighed og omsorg for at vedligeholde og øge kærligheden.

For det fjerde må Herrens befalinger, sådan som de er forklaret i Jesu Kristi evangelium, fuldstændigt efterleves.

Med disse ingredienser rigtigt blandet og i bestandig funktion, er det temmelig umuligt at lykken vil forsvinde, at misforståelser vil blive hængende eller at ægteskabet vil gå i stykker.

De, der tænker på at gifte sig, må forstå, at ægteskab betyder ofre, ligedeling og også en begrænsning af nogle personlige friheder. Det betyder langvarig, vanskelig sparsommelighed. Det betyder børn, som forårsager økonomiske byrder, ekstra arbejde, omsorg og bekymringer. Men det betyder også den mest dybtgående og dejligste af alle følelser.

Før brylluppet er enhver så nogenlunde fri til at komme og gå, som han lyster, at arrangere og planlægge sit liv, som det synes bedst, at træffe alle beslutninger med sig selv som midtpunkt. Elskende bør, før de indgår ægteskab, forstå, at de begge bogstaveligt og fuldtud må acceptere, at denne nye, lille families bedste altid må gå forud for begge ægtefællers interesse og personlige fordel. Enhver afgørelse må tage i betragtning, at der er to eller flere, der påvirkes deraf. Når hustruen står over for større afgørelser, må hun overveje den indvirkning de vil få på forældrene, børnene, hjemmet og deres åndelige liv. Mandens valg af stilling, hans sociale liv, hans venner, enhver af hans interesser må nu overvejes i lys af, at han kun er en del af en familie og at gruppens helhed må tages i betragtning.

Et ægteskab vil måske ikke altid være nemt og begivenhedsløst, men det kan også være fyldt med fred. Et par kan opleve fattigdom, sygdom, skuffelse, fejlslagne forhåbninger og endog dødsfald i familien, men selv alt det vil ikke berøve dem deres fred. Ægteskabet kan være vellykket så længe selviskhed ikke viser sig. Vanskeligheder og problemer giver bedre sammenhold mellem forældrene, hvis de ellers er fuldstændig uselviske. Under depressionen i 1930-erne i Amerika faldt skilsmisseprocenten betydeligt. Fattigdom, fejlslagne forhåbninger og skuffelser - de binder forældre sammen. Modgang kan sammentømre forhold, som fremgang kan ødelægge.

Fuldstændig uselviskhed kan med sikkerhed frembringe en anden faktor i et vellykket ægteskab. Hvis de begge bestandigt søger den andens interesser, behageligheder og lykke, vil den kærlighed, der udspringer af forelskelse og fasttømres i ægteskab, vokse til mægtige proportioner.

For at blive virkelig lykkelig i ægteskabet må man trofast rette sig efter Herrens befalinger. Ingen, hverken enlig eller gift, har nogen sinde været ubegrænset lykkelig, med mindre han var retskaffen.

Den, som kender mønsteret for et religiøst liv og en dyb religiøs overbevisning, kan aldrig blive lykkelig, sålænge han er passiv i kirken. Passivitet er ødelæggende for ægteskabet.

Ægteskabet er indstiftet af Gud. Det er ikke blot en social institution. Uden et korrekt indstillet og vellykket ægteskab kan man aldrig ophøjes. Læs Herrens ord om, at det er rigtigt og korrekt at blive gift.

Hvis to mennesker elsker Herren mere end deres egen tilværelse og derefter elsker hinanden mere end deres eget liv og arbejder sammen i fuldstændig harmoni med det evangeliske program som deres grundelement, er de sikre på at få denne store lykke.

Når en mand og hustru ofte besøger det hellige tempel, knæler sammen i bøn i

deres hjem med deres børn, sammen går til deres religiøse møder, lever fuldstændigt rent - mentalt og fysisk - så alle deres tanker og ønsker og kærlighed altsammen koncentreres om deres ægtefælle, og hvis begge arbejder opbyggelsen af Guds rige, så vil det resultere i lykke.

Herren sagde: „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden." (L&P. 42:22)

Det betyder nøjagtigt det samme, som at „du skal elske din mand af hele dit hjerte og holde dig til ham og ingen anden." Lejlighedsvis ser vi mennesker, der vedbliver at holde sig til deres mor og deres far og deres venner. Somme tider vil mødre ikke opgive det hold, de har på deres børn, og mænd og kvinder går til deres mødre og fædre for at få råd og vejledning og for at betro sig, hvor det for det meste burde ske til ægtefællen. Og alle intimiteter burde holdes hemmelige og bevares private over for andre.

Jeres ægteskabsliv bør være uafhængigt af jeres forældre. Elsk dem mere end nogen sinde. Glæd jer over deres råd. Påskøn samkvemmet med dem. Men lev jeres eget liv, lad jer styre af jeres egne beslutninger, af jeres egne overvejelser under bøn, efter at I har modtaget råd fra dem, som bør give dem. „At holde sig til" betyder ikke bare at bo i samme hjem. Det betyder at holde sig nær til hinanden, at holde sammen i tykt og tyndt:

„Derfor er det lovligt, at . . . de to skal blive eet kød, for at jorden kan opfylde formålet med dens skabelse og blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev til." (L&P. 49:16-17)

Brødre og søstre, må jeg sige, at dette er Herrens ord. Det er meget, meget alvorligt, og der er ingen, som bør argumentere med Herren. Han skabte jorden; han skabte menneskene. Han kender forholdene. Han bestemte programmet, og vi er hverken intelligente eller smarte nok til at argumentere ham ud af disse vigtige forhold. Han ved, hvad der er rigtigt og sandt.

Vi beder jer tænke over dette. Vær sikre på, at jeres ægteskab er rigtigt. Vær sikre på at jeres liv er rigtigt. Vær sikre på, at jeres del af ægteskabet udføres og leves retteligt.

(Fra en tale holdt den 7. september 1976 på Brigham Young University.)

Den rette anvendelse af Herrens navn.

af Joseph Fielding Smith

Der gives naturligvis anledninger, hvor det er helt rigtigt at anvende Guddommens navn. Herren har givet os sådanne eksempler i velsignelsen af nadveren og dåbens ordinans.
Det samme gælder når præstedømmet overdrages, for vi har lært, at alle ting skal udføres i Sønnens navn. Alle vore bønner bør henvendes til Faderen og afsluttes i Sønnens navn.

Urigtig anvendelse af Herrens navn i bøn. *Selv i bøn hører man ofte urigtige udtryk, der skurrer i følsomme øren. Med risiko for at blive kritiseret vil jeg gerne henlede opmærksomheden på nogle få udtryk, som det ville være bedre at lade være med at bruge. Somme tider hører vi en meget inderlig, brændende bøn, opsendt med ren ydmygheds ånd og enfoldighed, blive afsluttet med dette udtryk: „. . . for Kristi skyld. Amen." Jeg kan aldrig høre dette udtryk, uden at det får mig til at tænke på et lignende udtryk, man hører af bespotterne på gaderne. Naturligvis havde den, der bad, ikke i sinde, at det skulle være et forkert udtryk og har aldrig tænkt sig, at det skulle være det.*

For at forandre dit ægteskab, må du forandre dig selv

af Afton J. Day

Fornylig traf jeg en gammel højskolekammerat, og naturligvis kom samtalen hurtigt til at dreje sig om ægteskab, hjem og børn, altsammen noget, der var kommet til, siden vi sidst havde set hinanden. Jeg var foruroliget ved den skuffelse, som Ann viste med kommentarer som: „Du ved, Johnny var aldrig særlig aktiv i kirken," og, ligesom en smule undskyldende: „Jeg er begyndt at drikke kaffe nu - Johnny gør det, så jeg syntes, at jeg ligeså godt også kunne."

I et lignende tilfælde anbefalede en søndagsskolelærer en bog, der var beregnet på at skulle inspirere til forbedrede familieforhold. „Hvad nytter det?" spurgte et nyligt omvendt medlem trist. „Det virker ikke, medmindre begge parter læser det, og min kone vil ikke læse noget som helst af det, jeg bringer med hjem fra kirken!"

Et ideelt familiemønster skuffer mange medlemmer i kirken. Omtalen af den celestiale familie, hvor faderen udøver præstedømmet og tilbeder sin lykkelige og loyale kone, fremkalder fortvivlelse og somme tider fjentlighed hos nogle medlemmer. Mange mennesker kan ikke identificere sig med et sådant billede og tænker enten, at deres familie er dømt på forhånd til en terrestrial eksistens, eller at de, bevidst eller ikke, må afvise det medlem af familien, der øjensynligt gør ophøjelse til en celestial verden umulig.

En sådan afvisning forekommer at være et underfundigt forsøg på at gøre indgreb i den pågældendes handlefrihed. Vi har alle fået frit herredømme og ansvar over ét menneske - os selv. Vi bliver advaret mod at udøve nogen form for herredømme over andre. Og alligevel opmuntres vi medlemmer til at inspirere og øve indflydelse på andre. Derfor forekommer det, som om det første skridt til positiv handling er at erkende, hvad vi kan og bør gøre, og hvad der vil være indgreb i en andens handlefrihed.

Et ægteskab bliver forslidt, ja somme tider bittert, når den ene eller begge parter forfalder til den lammende vane at reagere på en ubehagelig situation, snarere end at planlægge og arbejde på

at gøre den behagelig. Når det sker, opstår disse situationer gerne:

1. Du kan bruge din ægtefælle som undskyldning for at yde mindre end det bedste, du formår. For eksempel: „Min kone påskønner aldrig de små ting, jeg gør for hende, så hvorfor gøre sig den ulejlighed?" Eller: „Jens synes aldrig at lægge mærke til, om huset er rent og ordentligt eller ikke, så hvorfor skulle jeg slide mig op for det?"

2. Du kan vælge en virkningsløs måde at forandre forholdene på, som for eksempel at kritisere: („Tæppet her ser ud, som om det ikke er blevet renset i årevis.") Eller ved at beklage sig: („Min mand viser ikke den mindste interesse for kirken. Hvor jeg dog misunder jer kvinder, der har Præstedømmet i jeres hjem!") Ved at ræsonnere: („Hvis bare jeg havde støtte af min kone, så ville jeg være en effektiv far,") eller ved at true, forhandle, eller udstede ultimata. Det kan være ærlige reaktioner, men de duer ikke til at opnå noget.

Hvis det ikke hjælper at bide ad hinanden, at øve tvang, at komme med hentydninger, at kritisere, at beklage sig, at forstille sig og at forhandle sig frem, for at nå målet i hjemmet, hvad skal vi så gøre?

For det første må vi finde ud af, hvilke mål i ægteskabet, der er noget værd. Et lykkeligt hjem, en kristen atmosfære, omgivelser, der opmuntrer til virke og fremgang - er altsammen noget acceptabelt og fortjener megen tid og anstrengelse. På den anden side er et mål, der går ud på at forandre din ægtefælles personlighed, så den i højere grad passer ens egne ønsker, ikke i overensstemmelse med Frelserens plan og vil helt sikkert resultere i smuldrende kærlighed og respekt for hinanden, af de to nødvendige ingredienser i et celestialt forhold.

For det andet er nøglen til alle menneskelige forhold en ærlig respekt for den anden part, hvad enten det gælder forældre-barn, lærer-elev eller mand-hustru. *Ærlig* respekt, ikke blot respekt for hans eller hendes personlige egenskaber, som man kan lide, men også respekt for et menneskes ret til at være sig selv, ligegyldigt hvordan det så er. Med vores forståelse af menneskets guddommelige mål og med vores strenge evangeliske standarder, ved vi, at selv om den slags respekt kan forekomme vanskelig, så er den dog væsentlig.

For det tredie må vi undgå „magtkamp", en almindelig forhindring for opnåelse af gode familieforhold. Selvfølgelig vil ingen sidste dages hellig med vilje lade sig involvere i en ægteskabelig magtkamp. Vi mener, at

ægtemanden er det absolutte overhoved for hjemmet, og at hustruen skal støtte ham i retskaffenhed. Men på én eller anden måde formår de fleste af os, uden så meget som at lade vores veltrænede hjerner vide, hvad der sker, at engagere os i et slag for at vinde, bestemme eller skaffe os magt over en anden. Spørgsmål som hvem der skal tømme papirkurvene, problemer om vedholdende sjuskethed eller hyppige uoverensstemmelser om hvilke venner, der skal inviteres til middag, kan give sig udslag i den ene parts forsøg på at bestemme, og i ligeså beslutsomme modforholdsregler fra den andens side på at holde skansen.

I et ægteskab kan en magtkamp, der viser sig i problemer så prosaiske som hvem der skal rense toiletter og tømme skraldespande, meget let blive til sager af stor betydning. Lige så vel som mange hustruer reagerer negativt på råd om husførelse, er der mange ægtemænd og hustruer, der føler behov for at bevare deres frihed til at bestemme, om eller hvornår de skal begynde at gå i kirke regelmæssigt, om og hvornår de skal holde op med at ryge, eller om og hvornår de skal høre på missionærerne. Når presset lettes, og en følelse af „jeg respekterer din evne til at beslutte, hvad der er bedst for dig" afløser „jeg ved, hvad der er rigtigt"-indstillingen, kan alle familiemedlemmer ofte blive mere modtagelige for åndelige velsignelser.

Men hvad med det ansvar vi har til at råbe omvendelse? Vi ved at et medlem af præstedømmet bør styre sin familie. Skrifterne siger, at manden er hustruens hoved, ligesom Jesus Kristus er kirkens hoved. (Ef. 5:23) Men sidste dages hellige skrifter antyder, at en præstedømmebærer bør være overmåde forsigtig i den måde, hvorpå han udøver sin myndighed. Han skal undgå tvang og tugt under enhver form. (se L.&P. 121:37-39) Kvinder i kirken er ofte blevet opmuntret til at „provokere" deres mænd til gode gerninger. Og selv en overfladisk gennemgang af skrifterne og kirkens historie viser, at vi har enhver ret og pligt til at minde om og formane. Og alligevel advarede Joseph Smith kvinderne i Nauvoo's hjælpeforening mod at hakke på deres mænd:

„I behøver ikke at være efter jeres mænd på grund af deres gerninger, men lad . . . jeres uskyldighed, venlighed og hengivenhed kunne mærkes . . . Ikke i krig, ikke i skænderi, ikke i modsigelse eller diskussion, men i mildhed, kærlighed, renhed - det er, hvad der skulle højne jer i alle gode mænds øjne." (*Documentary History of the Church, 4:605*)

Afsnit 121 i Lære og Pagter lover, at Helligånden vil hjælpe værdige præstedømmebærere til at forstå, hvordan de bedst benytter Guds kraft i deres omgang med andre (se L.&P. 121:43) Nephi fortæller os, at dette privilegium ikke er reserveret præstedømmebærere alene, men at Helligånden „er en Guds gave til alle dem, der flittigt søger ham." (1. Nephi 10:17) Og hvilken kostelig gave og særlig værdi er den ikke for de af os, som har stærke forudfattede følelser og livslange vaner at overvinde.

Jeg lærte fornylig et vigtigt, fjerde princip for at opnå mål i hjemmet hos vordende ældster. Vi lyttede dèr til et vidnesbyrd som blev båret af en mand, der for 1-2 år siden ville have været en hård nød at knække i kategorien „mindst disponeret for at blive interesseret i kirken." Da han rejste sig, kom jeg til at tænke på de eftermiddage, jeg har hørt hans kone, Nancy, fortælle om mandens manglende hensyntagen til hende og om hans bitterhed og kynisme for kirken.

Denne hjertelige, tiltalende unge mand, der stod foran os, lignede slet ikke det menneske, som Nancy engang havde beskrevet. Han fortalte os, hvordan deres indbyrdes forhold adskillige år

tidligere var blevet til noget, han beskrev som „næsten ikke til at holde ud."

„Det var virkelig slemt," sagde han. „Jeg tror såmænd ikke, vi ville være blevet skilt - vi var begge to klar over, hvor forfærdeligt det ville være for børnene - men jeg vidste også, at vi heller ikke gjorde dem særlig meget godt. Nancy plejede at plage mig om at slutte mig til kirken, være et godt eksempel for børnene, og en hel masse andet; efterhånden tog hun helt afstand fra mig og lod ligefrem, som om jeg slet ikke var der. Selv om hun ikke beklagede sig, tror jeg, hun somme tider kun følte sig lettet på samme måde som jeg selv var det, når jeg fandt anledning til at arbejde sent eller til at tage børnene med mig ét eller andet sted hen, bare for at komme ud af huset.

Af én eller anden grund forandrede Nancy sig helt en dag. Lige pludselig begyndte hun at handle, som om hun var interesseret i mig, som for eksempel at gøre små ting for mig, som hun plejede at gøre, den gang vi kom sammen. Til at begynde med var jeg mistænkelig - hun havde prøvet sådan noget før, når hun havde læst én eller anden artikel eller bog eller sådan noget, men de tilløb holdt ikke længe. Denne gang forekom hun meget beslutsom med hensyn til det, og det helt forbløffende ved det var, at hun ikke syntes at ønske noget som helst til gengæld!"

Vi var meget forbavsede over hans beretning, hvordan forholdene forandredes fra gode til bedre, og over hvordan hans indstilling havde forandret sig som følge af Nancys forandrede opførsel. Han sagde noget om, at det var et mirakel, og i mit stille sind sagde jeg amen dertil.

Nancy havde fortalt mig om den forandring, der var sket med hende. Hun sagde, at hun en dag havde fået øjnene op for, hvor alvorlig situationen var blevet, og hun havde gjort det, som hun havde lært at gøre, når forholdene forekom håbløse. Til trods for det åndelige lavmål, hun var kommet til i sin personlige indstilling, besluttede hun at gå til Herren med sit problem.

„Jeg havde læst et sted," sagde hun, „at en lydelig bøn ofte er mere effektiv, og jeg havde brug for alle de fordele, jeg kunne få. Jeg bad højt den eftermiddag, da jeg havde lukket mig inde i mit værelse, mere oprigtigt og ydmygt, end jeg nogen sinde før havde bedt. Jeg tilstod, at jeg vidste, at Herren ikke var tilfreds med vort hjem og fortalte ham om mit ønske om at forbedre det. Jeg tiggede min himmelske Fader om at hjælpe Stan til at være mere hensynsfuld og at hjælpe ham til at få forståelse for evangeliet.

Ja, jeg kan ikke sige, at jeg hørte en stemme, eller at jeg fik en åbenbaring, eller at der pludselig dukkede noget op i mine tanker. Jeg troede først, at mine tanker var løbet løbsk, og jeg skammede mig over min manglende koncentration. Men jeg er sikker på, at tankerne ikke var mine egne. Det måtte være mit svar selv om himlen skal vide, at det ikke var det svar, jeg havde ønsket! Tanken var klar og magtfuld: „Når du er fuldkommen, kan du begynde at bekymre dig om ham!"

Selv om det faldt vanskeligt at gøre, følte jeg mig forpligtet til at gøre en gennemført indsats for at blive en bedre hustru. Jeg måtte da i det mindste forsøge! Så fik jeg endnu en tilkendegivelse nogle måneder senere, mens jeg sad til et nadvermøde. Noget blev sagt, som rettede min opmærksomhed på et par i wardet, som jeg tit havde beundret, ja endog misundt på grund af deres nære og åndelige samhørsforhold. Jeg blev pludselig indhyllet i en fredfyldt, næsten ekstatisk følelse, og jeg *vidste*, at jeg havde kraften i mig til at gøre vore hjem til et helligt og himmelsk sted.

En følelse, der må ligne den brænden,

som kommer, når nogen omvendes til evangeliet, fortalte mig, at Herren vågede over, hjalp og arbejdede med Stan, og at han var tilfreds med Stans indsats på sit arbejde og i samfundet i hans forsøg på at hjælpe sine medmennesker. Jeg forstod, virkelig forstod, den dag, at vor himmelske Fader havde stor kærlighed til min mand, og jeg følte mig i højeste grad beskæmmet på grund af den fjendskab *jeg* havde lagt for dagen."

Selvbeherskelse, respekt for og godtagelse af andre, afholdenhed fra magtkampe, åbenhed over for forslag fra Helligånden. Ganske enkelt? Meget enkelt. Jeg har brugt hundreder af ord til at sige det, som Frelseren sagde med syv: „Elsk hverandre ligesom jeg har elsket jer." (Johs. 15:12).

Let? Uheldigvis ikke, men opgaver, der indebærer så storslåede belønninger, er sjældent lette. Ved at acceptere udfordringen til et gør-det-selv ægteskab opgiver man alle rettigheder til behagelig undvigelse og halvgjorte samhørsforhold. Der vil til at begynde med komme ensomme tidspunkter, og tider, hvor kun din Fader i Himlen kan hjælpe dig til at afgøre, hvornår du skal gå på kompromis, og hvornår du skal stå fast. Det ville ikke være rigtigt af mig at love en positiv forandring hos din partner som resultat af din indsats, for du må huske på, at det er ikke det, du stræber efter; men love har en egen måde at opfylde sig selv på, og bliv ikke forbavset, hvis der kommer temmelig spændende resultater fra *alle* retninger!

I MÅ IKKE . . .

af Ældste Sterling W. Sill

For nogen tid siden hørte jeg en stor forretningsmand give en interessant opskrift på, hvorledes man opnår succes. Han sagde, at når man overvejer at udføre ét eller andet, må ét af de første skridt, man tager være det, at beslutte sig til, hvad man *under ingen omstændigheder* må gøre. Der er fx i forretningslivet visse uærlige forhold og forkerte fremgangsmåder, som på afgørende vis må udelades fra ens område på forhånd, og ved planlægningen af et lykkeligt ægteskab er der utroværdigheder og illoyaliteter, som *aldrig* må bringes med. Når man definitivt har udeladt disse ting, som man *ikke* må gøre, så kan man koncentrere al sin tid og energi om de ting, der *skal* gøres.

Men vi vil altid løbe ind i store vanskeligheder, hvis det ikke lykkes for os at tage faste og varige beslutninger, som kan lede os i vigtige sager. En psykiater sagde engang til en nervepatient: ,Har De nogensinde vanskeligt ved at tage en beslutning?' Patienten svarede: ,Både ja og nej.' Et ,ja-nej-menneske' er en svag person. Et ubeslutsomt menneske, der gør langt flere fejltrin, end han burde. For nylig var der en mand, der søgte hjælp i et moralsk spørgsmål, og han blev spurgt: ,Hvad vil De gøre, når De står overfor den næste fristelse?' Han svarede: ,Hvordan kan jeg vide det, før jeg ved, hvilken fristelse det drejer sig om?' Hvis denne mand ikke kan beslutte sig til at reagere positivt, selv mens han udtrykker sin beklagelse, hvilke chancer vil han så have, når han næste gang ophidses på grund af sine svagheder? Vi påfører os selv et alvorligt handicap, når vi fuldstændig afviser tanken om at tage et standpunkt om disse vigtige spørgsmål vedrørende moral, ærlighed, retskaffenhed, flid og religion.

„Hvis du er villig til at betale prisen"

Æf Lynn Del Mar

David og Nellie havde været gift i fire år. Ved at bo ret så isoleret på en gård 30 km fra venner og nær ved de canadiske klippebjerge havde de knyttet sig stærkt til hinanden. Ret beset havde de været lykkelige, men der var øjeblikke i Nellies tilværelse, specielt når hun var alene, som var nedslående. Noget hndefræ syntes at protestere. Uden at sige det højt, men alligevel helt sandt, indrømmede hun, at hun var sktffet over noget af det, hun lavede.
David var ikke medlem af kirken. Nellie havde giftet sig med ham, fordi hun

elskede ham og mente helt bestemt, at hun kunne omvende ham. Siden brylluppet var han gradvis blevet mere og mere ligegyldigt over for kirken. Ethvert forsøg fra hendes eller hendes venners side på at diskutere religion syntes kun at forstærke hans ønske om at undgå emnet. Til sidst sagde han rent ud til sine kammepater, at de kunne være bedre venner, hvis man ikke kom ind på religion i deres samtaler.

Omtrent på dette tidspunkt fik bror Magnussen og hans kammerat til opgave at være hjemmelærere for David og Nellie. Det var en 60 km tur. Og om vinteren, når sneen lå højt, var der brug for to dage for at klare den strækning. Det første besøg fandt sted om vinteren, og efter indbydelse overnattede hjemmelærerne. Davhd viste sig at være en god vært, indtil religion kom på tale, og så bad han som sædvanlig om, at man ikke talte om det. Ved at rette sig efter denne anmodning tilbragte de en hyggelig aften sammen, og da det blev tid til at gå til ro, bad bror Magnussen om lov til sammen med parret at knæle i bøn. Det blev der givet lov til, og en bøn blev opsendt; bønnen vær dn anmodning om Herrens velsignelse over hjemmet.

Før hjemmelærerne tog afsted den næste dag, stillede David et par spørgsmål om evangeliet, men bror Magnussen svarede: „Jeg vil hellere være din ven, så måske bør vi ikke diskutere religion." Men David indbød dem til regelmæssigt at komme på besøg hver måned.

I den næste måned tilbragte familien og hjemmelærerne også en meget behagelig aften sammen, men ulig den første gang diskuterede de evangeliet til langt ud på natten. Da hjemmelærerne næste daf gjorde klar til at tage afsted, kaldte Nellie bror Magnussen til side og sagde: „Jeg ville give hvad som helst, for at David kunne se sandheden i evangeliet og slutte sig til kirken."

„Nellie," sagde han, „jeg skal nok tage dig på ordet. Jeg føler mig tilskyndet til at give dig et løfte: Hvis du er villig til at betale prisen, vil dit ønske gå i opfyldelse." Og så sagde han: „Holder du visdomsordet?"

Hun slog øjnene ned. Hun sagde:

„Forstår du, David kan ikke begribe det. Han kan lide te og kaffe, og bare for fredens skyld drikker jeg det også, men jeg har fortalt ham om visdomsordet."

„Ja," sagde bror Magnussen, „men hvor megen indflydelse har dine ord når dit liv ikke indordner sig under den lære, du forkynder?"

Så gik der igen en måned, og da hjemmelærerne ankom, gik Nellie dem i møde og sagde: „I kan tro, jeg er lykkelig! David er holdt op med at drikke te og kaffe. Da han lagde mærke til, at jeg ikke drikker det, sagde han: 'Hvorfor drikker du ikke te og kaffe?' svarede jeg: 'Jeg har været uretfærdig over for dig. Jeg har lige fra min barndom fået fortalt om visdomsordet, men jeg har ikke været stærk nok til at efterleve det. Jeg har fortalt dig om værdien af det, og alligevel har jeg selv overtrådt det uden at tænke over, hvilket dårligt eksempel, jeg satte.' Da jeg var ved at lave morgenmad næste dag, sagde David: 'Lad være med at lave te og kaffe til mig mere.'

Før de tog afsted næste morgen, sagde bror Magnussen: „Nellie, beder du?" Hun tøvede og sagde så: „Nej, det gør jeg ikke. David har aldrig troet på bøn, og efter at vi giftede os, kom der så mange andre venner hos os, at jeg bare glemte at bede."

„Men du tror på bøn?"

„Jo, det gør jeg da," svarede hun. „Hvor stærk er din tro? Den kan ikke være ret stærk, for så ville den få dig til at gøre noget ved det. Du kan huske dit løfte. Er du villig til at holde det?"

„Ja, det kan du tro, jeg er," svarede hun.

„Så synes jeg, at du skulle bede din mand knæle sammen med dig i bøn.

Hvis han ikke vil, så fortsæt selv med at bede, så skal han nok komme med."
Den næste måned gav yderligere fremskridt, og da den behagelige aften var forbi, sagde David: „Kan vi bede sammen, før vi går i seng?"

Før de rejste, fik Nellie stillet spørgsmålet: „Betaler du tiende?" „Nej, forstår du, David tror ikke på tiende, og det er ham der tjener pengene."
„Men," sagde bror Magnussen, „får du ingen lommepenge? Herren siger, at vi skal betale tiende af vores indtægt, og ti øre er en tiendedel af en krone og er lige så acceptabel i Herrens øjne, som hundrede kroner er det af tusinde. Hvis du tror på tiendeloven, skulle du rette dig efter den."

Ved det næste besøg betalte Nellie 20 kroner i tiende. Det var første gang, hun betalte, siden hun rejste hjemmefra.
Da hjemmelærerne afsluttede deres besøg den næste måned, sagde David: „Jeg vil gerne have lov til at betale tiende, hvis du vil tage imod den."
„Hvorfor vil du betale tiende?" blev han spurgt.
„Fordi min kone har bevist for mig værdien af de velsignelser, der kommer til dem, der trofast lever op til det princip."
Bror Magnussen roste Nellie for de fremskridt, hun havde gjort med hensyn til at omvende David. „Men," sagde han, „du har endnu et vigtigt skridt at tage. Du må få ham til at overvære nadvermødet."
„Det vil blive vanskeligt," sagde hun. „Han elsker at tage på udflugt hver søndag."
„Du må få ham til at forstå nødvendigheden af på passende måde at holde sabbaten hellig. Det kan kun ske, når du er helt oprigtig. Udtryk ønske om at komme regelmæssigt i kirke, og prøv at opmuntre ham til at tage med dig."
David accepterede Nellies ønske, og da vinteren nærmede sig, kom de regelmæssigt til nadvermøde. Snart derefter bad han om at måtte blive døbt, og da Alberta templet blev åbnet for ordinansearbejde, var han og Nellie med i den første gruppe, der fik deres begavelser og blev beseglet for tid og evighed.
Da han fik stillet spørgsmålet: „Hvad påvirkede dig mest til din omvendelse?" sagde David: „Jeg kan bedre lide at se en prædiken end altid at høre én."

Undersøgere ledes af Kristi Lys. Herren har givet »hvert menneske, som kommer til verden«, vejledning gennem Sandhedens lys eller Jesu Kristi Ånd, og hvis et menneske vil lytte til denne Ånd, vil han blive ledet til sandheden, han vil erkende den og acceptere den, når han hører den.
Vi har set dette demonstreret tusinder af gange, hvor mennesker blev ledet til at undersøge, og virkelig har haft et ønske om at undersøge, trods de fordomme og traditioner, de havde lært i verden.
Hvis de nægter at komme til ham, så kalder han dem ugudelige, og så er de under syndens trældom. Det forekommer mig, at når et menneske erklærer, at han er tilfreds med sin religion og derfor ikke bryder sig om at undersøge noget andet, er det bevis på, at han ikke har fulgt det sandhedens lys, der blev givet ham, for ellers ville han ikke have været tilfreds med den falske religion, han har, men han ville søge sandheden.

En moders indsigt

af Barbara B. Smith
Hovedpræsidentinde for hjælpeforeningen

Da patriarken bad min søn Blaine, hans far og mig komme fastende til sit hjem for at få en patriarkalsk velsignelse, fortalte han Blaine, at en sådan forberedelse ville hjælpe ham til at kunne give Blaine den velsignelse, som Herren ønskede, han skulle have.

Vi kom til patriarkens hjem, og velsignelsen begyndte. Det var en mindeværdig oplevelse. Jeg følte det, som om jeg vidste, hvad patriarken ville sige, endnu før han sagde det. Herren syntes at have givet mig særlig indsigt i det, som jeg skulle vide.

Da Blaine blev lidt ældre, kom tiden for at han skulle på mission. Han var sportsinteresseret, glad for skolen og meget andet, og tanken om at skulle på mission passede ikke rigtigt ind i hans planer.

En dag sagde han til sin far: „Far, er jeg nødt til at rejse på mission?"

Hans far svarede, langsomt og eftertænksomt: „Nej, . . . Blaine . . . du er ikke *nødt* til at rejse på mission. Mine sønner skal selv tage den beslutning og rejse, fordi de *ønsker* det."

Så kom han til mig og sagde, at hans far havde sagt, at han ikke behøvede at rejse på mission, så han ville ikke rejse.

„Men Blaine," sagde jeg, „hvad med din patriarkalske velsignelse? Den siger, at du vil bringe evangeliet ud til mange mennesker."

Han svarede ikke, men jeg kunne se, at han tænkte voldsomt.

Noget senere traf han en ven, der var delvis lammet på grund af polio. Han var lige kommet hjem fra sin mission, begejstret og lykkelig.

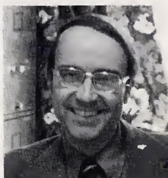
„Hej, David," sagde han. „hvorfor rejste du egenlig på mission?" „Jo, Blaine, jeg rejste af samme grund, som enhver dreng skulle gøre, for at vise Herren, hvor meget jeg elsker ham."

Den bemærkning faldt i frugtbar jord. Ordene fra hans patriarkalske velsignelse stod pludseligt klare for ham, og

Blaine lovede sig selv, at han ville tjene Herren i missionsmarken.
Mit vidunderlige forkendskab til Blaines velsignelse var en storartet hjælp for at få ham til at træffe sin beslutning om at ville rejse på mission. Jeg tror, at enhver mor i Zion har ret til den slags åndelig hjælp for at berede sine sønner og døtre til privilegiet og ansvaret for at være missionær.
Som hjælpeforeningens hovedpræsidentinde har jeg tilstrækkelig grund til at tage Helligåndens indflydelse i betragtning i mit eget liv og i de 1.200,000 kvinders tilværelse, som nu er medlemmer af hjælpeforeningen rundt om i verden.

Med præsident Kimballs alvorlige opfordring til at udvide Herrens værk her og nu, er det blevet nødvendigt for hele kirken at forstå, at missionærskaren må rekrutteres fra medlemmer i alle lande.
Det får os mødre, til at forstå, at vi har et stort arbejde liggende foran os med at oplære vore børn, så de vil komme til at elske Herren nok til at beslutte sig til at ville tjene ham.
Ligegyldigt hvor begrænset vor erfaring i kirken er, så har vi allesammen mulighed for at nyde godt af det store vidne, Helligånden, hvis opgave det er at bære vidnesbyrd om sandheden. Med et sådant vidnesbyrd i vore hjerter kan vi gå fremad i tjeneste, forbedre vore evner og lede vores indsats hen mod det perfekte.
Jeg har set det arbejde, der gøres af kvinder rundt om i verden, kvinder, som er hengivne og indviede til Herrens værk, og jeg er sikker på, at vi allesammen kan hellige os opdragelsen af en generation unge mennesker, som vil ønske at tjene Herren.
Intet er umuligt, når villige sønner og døtre slår sig sammen med Himlens kræfter, selv ikke at frembringe missionær-sønner og -døtre hvor som helst på jorden.
Jeg har set det fantastiske arbejde, der udføres af nyomvendte og helt nye stave. Fornylig præsenterede én af de nyoprettede stave i Mexico City en helt fantastisk udstilling af håndarbejde, udført i staven. Hver eneste fase af hjælpeforeningen var udstillet dér. Jeg talte med temmelig mange nyomvendte ved generalkonferencen i Salt Lake City. De var kommet langvejs fra for at overvære den. Da jeg spurgte, hvad evangeliet havde bragt ind i deres tilværelse, svarede de allesammen forskelligt og med stor begejstring. Selv om deres erfaringer var forskellige, følte de sig allesammen stærkt velsignede ved at have modtaget de gengivne sandheders lys som vejledning til og formål med deres aktiviteter.
Evangeliet lærer os at vi skal elske hinanden i vore hjem og udtrykke kærlighed til andre, som vi kommer i kontakt med. Hvis vi lader vore lys skinne med kærlighed vil vi hjælpe vore familier, og inden for et kærligt hjems vægge kan vore børn få lært de evangeliske principper og ønsket om at tjene ham, at samle kundskab og at stræbe efter de højeste mål.
I stræben efter sådanne mål kan den enkelte - du og jeg - modtage Helligåndens tilskyndende indflydelse. Det er mange gange sket for mig.

Spørgsmål og svar

Steve F. Gilliland, direktør for religionsinstituttet i Cambridge, Massachusetts

Er det rigtigt, at enhver af os i forudtilværelsen traf aftale med en partner om, at vi her på jorden ville finde og gifte os med vedkommende?

Såvidt jeg forstår, kender vi ikke svaret til det spørgsmål. Det er ét, som ofte opstår blandt sidste dages hellige, specielt fordi vi tænker meget over hvordan vores forudtilværelse mon var. Og fordi kirkens medlemmer rejser spørgsmålet, er vore ledere lejlighedsvis kommet ind på emnet. Lad mig trække nogle af de observationer frem, som jeg kender til, og som kan orientere om problemet og måske være nyttige.

For det første ved vi fra profetens skrivelser, at mange af os sluttede pagt med Herren forud for jordelivet. (For eksempel udtalte Joseph Smith: „Ethvert menneske, som har en kaldelse til at administrere til verdens indbyggere, blev ordineret til netop det formål i Det store Råd i Himlen, før denne verdens skabelse. Jeg forestiller mig, at jeg blev ordineret til mit embede i Det store Råd." (*History og the Church 6:364, se også Alma 13:3-9*)

Hvor almindelige eller hvor specifikke disse aftaler var, ved jeg ikke. Jeg har hørt om nogle sidste dages hellige, hvis patriarkalske velsignelse siger, at de har truffet aftaler i forudtilværelsen med deres ægtefæller.

Med hensyn til en universel anvendelse af dette princip udtalte Det øverste Præsidentskab i 1971, at „vi har ikke noget åbenbaret ord om, at vi, da vi befandt os i forudtilværelsen, dér valgte vore forældre og vore ægtemænd og hustruer." (Brev til Joe J. Christensen, kommissær for seminarerer og institutter, 14. juni 1971.)

Ældste Joseph Fielding Smith skrev i 1931 om emnet: „Det er muligt, at det i nogle tilfælde er rigtigt, men det ville kræve alt for megen fantasi at tænke sig, at det ville være tilfældet i alle, eller blot i de fleste tilfælde." (Vejen til fuldkommenhed, Genealogisk Selskab, s. 44.)

Med hensyn til ét af disse specielle tilfælde, holder nogle af kirkens medlemmer af at citere en artikel af ældste John Taylor i 1857, hvori han antyder, at han i det mindste i ét tilfælde følte, at der var truffet en aftale i forudtilværelsen. (*The Mormon*, 29. aug. 1857)

Men det svar, vi har fået af Brødrene er, at „vi har ikke noget åbenbaret ord" om dette spørgsmål. Og i dette som så mange andre spørgsmål har kirkens ledere tilrådet os ikke at forkynde lærdomme, der ikke tydeligt er defineret i skrifterne eller af vore levende profeter. (ældste Harold B. Lee i en tale til seminar- og institutpersonale den 8. juli 1966, s. 6-7) Det er et godt råd, selv for medlemmer, som føler, at de har fået personlig åbenbaring om dette emne.

Sandelig er det klogeste for enhver af os at opbygge et godt tilhørsforhold på dets egne værdier, snarere end på eventuelle aftaler i forudtilværelsen, som vi antager er truffet.

Et monument for kvinder

af Moana Bennett

Kvinder vil blive æret for deres bidrag til den menneskelige familie, når præsident Spencer W. Kimball i denne måned indvier hjælpeforeningens monument for kvinder i Nauvoo i staten Illinois. I denne tid, hvor kvindens rolle betvivles og udforskes, giver Jesu Kristi evangelium klart udtryk for et evigt rollemønster midt i menneskenes forvirrede og uinspirerede filosofier. For at give et billede af de sidste dages helliges opfattelse af kvindernes rolle i den evangeliske plan illustrerer dette monument de forskellige gøremål og opgaver, som kvinder har. Det er det største monument for kvinder, der nogen sinde er rejst.

Indvielse sker onsdag den 28. juni i år og vil blive efterfulgt af en tre-dages fest i Nauvoo. Hver af de tre aftener vil der blive vist et skuespil, der hylder kirkens kvinder. Et offentligt hjælpeforeningsmøde og et vidnesbyrdmøde vil blive afholdt den 29. juni.

Monumentet består af en række statuer, der hylder kvindelighed. De er anbragt i en smukt arrangeret park, der er 111 x 73 meter stor og ligger lige bag besøgscentret i Nauvoo. Midterfiguren forestiller en ung kvinde, der tillidsfuldt tager et skridt fremad for at vælge sin vej frem i en verden, der er fuld af valgmuligheder. Hun repræsenterer kvinder i alle tidsaldre og i alle aldre. Andre statuer hylder kvindernes intellektuelle udvikling, barmhjertighedsgerninger, åndelighed, forhold til mennesker til alle tider, familieforhold, det evige liv og evigt ægteskab.

I marts 1978 markeredes det 136. år, siden stiftelsen af hjælpeforeningen. „Nauvoo er valgt til stedet hvor dette vigtige monument skal stå, fordi det var dér, hjælpeforeningen blev stiftet. Det var her, profeten Joseph Smith drejede nøglen om til hjælpeforeningen på kvindernes vegne og lovede dem, at kundskab og intelligens ville komme til dem, og at de ville blive til velsignelse for alle, der var i nød. (Se *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, IV.,607*), fortæller hjælpeforeningens hovedpræsidentinde Barbara B. Smith.

Siden de første 18 kvinder sluttede sig sammen og dannede hjælpeforeningen, har denne organisation holdt trit med kirkens fremgang. I løbet af det første år var der omkring 1200 medlemmer, og i dag har vi mere end 1.200,000!

Der er kommet bidrag til opførelse af monumentet fra søstre i mange lande, som på forskellige måder har rejst de nødvendige midler til at sikre opbygningen.

„Det er ikke noget tilfælde, at Herren har givet os en virkelig international organisation," siger søster Smith. „Han har givet os en forening, der kan være en stærk og god indflydelse for kvindernes tilværelse overalt i verden. Han har givet os midlerne til at give kvinder styrke og kammeratskab og evige perspektiver, så de kan opfylde deres formål på jorden såvel som i de kommende evigheder. Vi ønsker, at hjælpeforeningens Nauvoo-monument skal symbolisere vor store tro på hver enkelt kvinde og på værdien af en harmonisk tilværelse for hende."

ENHED OG STYRKE

af præsident Joseph Fielding Smith

Jeg vil gerne, foran jer i dag, have lov til at udtrykke den dybe tanemmelighed, jeg føler overfor de to store mænds tro, hengivenhed og tjenstvillighed, der står ved min side i kirkens Første Præsidentskab.

Præsident Harold B. Lee er en meget stor mand i ånden, og han har en tro som Enoch's. Han har åbenbaringens ånd over sig, og øger sit kald som profet, seer og åbenbarer.

Præside N. Eldom Tanner er også en af de fine, store mænd, der allerede i evigheden forberedtes til at udføre det vigtige hverv, han nu varetager i Herrens kirke. Han er en mand, der besidder overordentlig store evner, og han er retskaffen.

Kirkens Første Præsidentskab er en enhed, og det er min bøn, at vi altid må forblive som en enhed, på samme måde som Jesus sagde at han, Faderen og den Helligånd var een. (L&P. 20:28) Der skulle være samme form for enhed i ethvert stavspræsidentskab, biskopråd og i ethvert præsidentskab for præstedømmets kvorummer.

Jeg er også meget taknemmelig for det arbejde og de gerninger, som præsident Spencer W. Kimball og medlemmerne af De tolvs Råd udfører, såvel som for det arbejde generalbestyrelserne udfører, og jeg ønsker at I, mine brødre, skal vide, at jeg elsker jer alle. Jeg ønsker af hele mit hjerte at velsigne alle kirkens trofaste medlemmer. Fortsætter de deres vandring ad sandhedens og dydens vej, da vil de få opfyldt de oprigtige ønsker, de har i deres hjerter ubetinget, og de vil få den evige belønning i vor himmelske Faders rige, når tidens fylde er inde. Jeg har hele mit liv bestræbt mig på at holde budene og på at gøre det, der var Herren velbehageligt, og jeg ønsker at bære vidnesbyrd om hans godhed overfor mig, såvel som for alle hans børn, der har indgået pagt om at holde hans bud.

Jeg står her i dag i, hvad man kunne kalde mit livs skumringstime, og jeg er klar over, at der kommer en dag, den er ikke særlig langt væk, da der vil blive sendt bud efter mig, for at jeg skal aflægge regnskab for, hvorledes jeg har forvaltet mit jordiske liv. Jeg vil i denne time atter bære vidnesbyrd om sandheden og det guddommelige ved dette store værk.

Jeg ved, at Gud lever, og at han sendte sin elskede Søn ned på jorden for at sone vore synder.

Jeg ved, at Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith for at indlede denne evangeliets sidste uddeling.

Jeg ved, at Joseph Smith var og er en profet; endvidere at dette er Herrens kirke og at evangeliet skal rulle fremad indtil ‚landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havets bund.' (Es. 11:9)

Jeg er overbevist om, at vi alle elsker Herren. Jeg ved, at han lever, og jeg ser frem til den dag, da jeg skal se hans ansigt, og jeg håber at kunne høre hans stemme sige til mig: ‚Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.' (Matt. 25:34)

Jeg beder, dette må blive den lykkelige skæbne for os alle, når vor tid er inde, og jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Et trygt hjem

af Alice Stratton

Min kærlighed til vor himmelske Fader begyndte, da vi boede på en gård ved Kolob (i Utah). Jeg husker, hvordan jeg knælede på mors skød, når hun hjalp mig med at bede. Jeg følte varme og tryghed, for jeg vidste, at vor himmelske Fader vogtede over os. Denne gode følelse hjalp mig til ikke at være bange for skyggerne, der krøb frem bag ved

teltet, og til at forstå nattens lyde. Nåle , der faldt fra fyrretræerne ned på lærredstaget, lød akkurat som om, det var egern, der løb. Selv det lejlighedsvise bump af en nedfaldende kogle lød helt venligt, når den rullede fra teltet ned på jorden.
Med et godnatkys forlod mor mig, godt indpakket i sengen, for at gå tilbage til huset, der kun bestod af et enkelt værelse. Dér var mine søstre i gang med at vaske mælkejungerne, og far sad og læste under det gule lampelys.

Kolob var et spændende landskab med enge, hvor vi legede skjul, og bakker, som ligefrem længtes efter, at vi skulle klatre op ad dem. Somme tider pakkede mor en madpakke og tog på tur sammen med os. Da hun var sikker på, at vi kendte vejen, lod hun engang mine søstre og mig tage turen ned gennem savmøllekløften helt alene. Det var højdepunktet af et eventyr.

En blå skovskade fløj foran os, fra det ene buskads til det andet, virrende med sit blakkede hoved mens den pludrede ad os. Et murmeldyr, der betragtede os med stor nysgerrighed, løb ind i sit hul, da vi nærmede os. Klokkeblomster, lilla margueritter og mange andre planter blomstrede overalt. Hver eneste drejning af stien bragte ny skønhed. Vi blev hurtigt optaget af at samle mærkeligt formede sten og vilde blomster.
Tiden løb hurtigt. Solen var ved at gå ned i dalen mod vest, da vi traskede gennem sand og lyng på den sidste strækning hjemad.

Med armene fulde af skatte, skyndte vi os hen til huset til mor for at vise hende det altsammen. Den fristende duft af varmt majsbrød hilste os, for det var lige ved spisetid. Men rummet var mærkelig tomt. Mor var der ikke. Jeg råbte ud gennem bagdøren. Jeg løb hen til det store telt, hvor vores etagesenge stod, og løftede dørfligen. Den nedgående sol, der sendte sine stråler gennem lærredet, fyldte teltet med et gyldent skin. Der lå mor på knæ ved sin seng. I forbløffet ærbødighed ventede jeg.
„Hvad gjorde du?" spurgte jeg genert, da hun rejste sig.
Kærligt kyssede hun mig på kinden. „Jeg bad vor himmelske Fader bringe mine små piger sikkert hjem."
„Jeg vidste ikke, at man kan bede ham om noget om dagen," sagde jeg forbavset. Jeg var bare gået ud fra, at ud over vore sædvanlige familiebønner, bad man kun, når vi tumlede om i vore etagesenge.
Siddende på kanten af sengen holdt mor mig tæt ind til sig og sagde: „Forstår du, Patsy, vi er allesammen vor himmelske Faders børn. Og fordi han elsker os, vil han altid høre, hvad vi siger."
Og der - i gløden af den dalende sol, fik jeg ny forståelse. Fader i Himlen betød virkelig *vor Fader. Det var ikke bare et navn. Jeg var virkelig og helt og holdent hans lille pige! Og jeg kunne henvende mig til ham når som helst.*
Mit hjerte jublede, og det gjorde den lette sommerbrise også. Jeg kunne høre den synge i fyrretræerne.

Den rodede familie

Prøv om du kan opdage denne familie i billedet. Kan du finde forældrene? Hvor mange piger og hvor mange drenge kan du finde?

af June Anne Olsen

En bibel-opgave

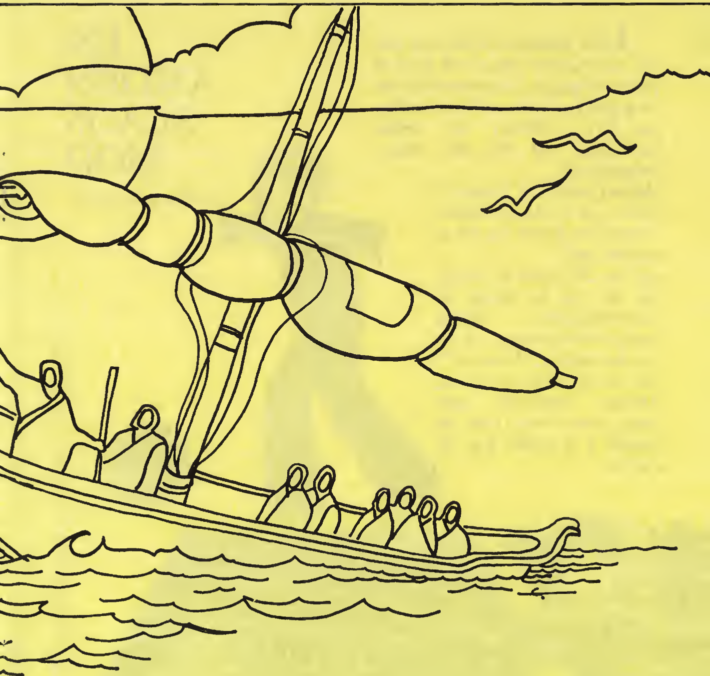
af Thelma de Jong

Nummerér de nedenstående sætninger i den rigtige orden, så de danner den historie, der fortælles i Bibelen. Læs historie: Mattæus 14:13-33. Hvis du kommer i vanskeligheder, så få mor eller far til at hjælpe dig.

Peter begyndte at synke ned i vandet, så råbte han og sagde: „Herre, frels mig!"

Da Jesus havde bespist de fem tusinde, nødte han sine disciple til at gå i båden og i forvejen tage

over til den anden bred.
Da disciplene så ham komme vandrende på søen, blev de forfærdede og sagde: „Det er et spøgelse."
I løbet af natten begyndte en stærk vind at blæse, og bølgerne slog hårdt mod båden.
Jesus talte til dem og sagde: „Vær frimodige; det er mig, frygt ikke.!"

I den tidlige morgen kom han til dem, vandrende hen over søen.
Peter svarde ham og sagde: „Herre! Hvis det er dig, så byd mig komme ud til dig på bølgerne!"
Jesus rakte sin hånd ud, greb fat i ham og sagde til ham: „Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?"

EN ANDEN SLAGS MOD

af Maureen Eppstein

Lois Bennetts mund var helt tør, og hendes mave var fuld af sommerfugle, da hun hævede sig op på toppen af udhuset. En brændende New Zealand sol sendte hedebølger ud fra det rustne bølgebliktag.

Hendes fætter Ian Tavistock råbte: „Se at komme videre! Vi trækker points fra for at standse op."

Ian var altid leder af legene, når de var på besøg på Tavistockgården. Denne sommereftermiddag var de tre, der legede: „Hvem tør?" Der var hende selv og Ian og Alistair Tavistock, Ians fætter, som boede med sin familie i et andet hus på gården.

Alistair havde været lige ved at falde ned på dette sted og havde skrabet sin ben på tagets kant. Tårerne strømmede ned ad hans kinder. Kun Ians hånlige råb „Bangebuks!" havde fået ham til at holde ud og krybe tværs hen over det stejle tag. Med rystende lemmer trak Lois benene op under sig på taget. Alistair var på samme alder som hun. *Hvis han kan, så kan jeg også*, tænkte hun. Tværs over markerne så hun det blå vand i Tauranga Harbor blinke i solen. Foran hende lå det skarpkantede rædsel af et tag. Hun turde ikke se ned. Med armene spredt vidt ud for at holde balancen, flyttede hun venstre fod fremad. Varmen stak som nåle gennem fodens hårde hud. „Av!"... mumlede hun og krøllede tæer af smerte. En hånlig latter kom nedefra. Hun strammede læberne. *Jeg skal nok vise det bæst til Ian Tavistock et og andet*, stønnede hun. Lois målte med øjet afstanden til tagryggen, hvorpå hun koldblodigt vandrede hen over taget, greb fat i de overhængende grene af hængepilen og svang sig ned på jorden.

Ian nikkede sin surmulende anerkendelse. „Lad os denne gang gå baglæns, idet vi starter fra ..."

Pludselig gik Lois sin vej. Hun havde fået nok af drengenes dumme lege. I jorden i udkanten af køkkenhaven var hendes søster Lorraine ved at grave tunneller med nogle af de mindre børn i familien. Af én eller anden grund fristede det hende heller ikke. Hun vandrede op ad den støvede sti forbi mandarintræerne, der dannede symmetriske mønstre af matte, grønne bolde, pyntede med skinnende modne frugter. Til venstre for hende, bagved stikkelsbærbuskene, strakte køkkenhaven sig i frodig forvirring.

Fra den mørke skygge af læhegnet for enden af stien førte en hjulsporsti ud til vejen. Hun besluttede sig til at gå derud i stedet for at gå lige forbi den sammenfaldne, vejrbidte bungalow, som hun kendte som Alistairs hus. Hun var genert ved at skulle gå forbi dér. Men tante Elsi, Ians mor, var hendes mors søster, så hun følte sig fri til at udforske deres del af gården:

Gården lå på spidsen af én af de mange, lange og smalle halvøer, der strækker sig ud i Tauranga havnen. Langs med klipperne var pohutukawa'erne i fuld blomst, fjerlette klynger af lysende rødt imod det grå-grønne bladhang. New Zealands juletræer kalder men dem ofte, fordi de blomstrer hele den sommerlige december-måned.

Vejen endte ved et hvidt kampestenshus, overgroet med vin, hvorfra den let støvede lugt af afblomstrede roser hvilede i luften. På den anden side af det gamle hus var der en trekantet stump jord helt ude ved spidsen af halvøen. Huset vendte ryggen til den og havde udsigt mod vejen, og en høj hæk skjulte spidsen derfra. Nysgerrigt lænede Lois sig hen over trælågen. Stedet hørte åbenbart ikke til gården, og der var ikke tegn på, at det var beboet. Og da der ikke var nogen at spørge om tilladelse til at gå på opdagelse, klatrede hun over lågen.

Midterstykket var græsfyldt og jævnt, men pohutukawa'erne stod tæt omkring toppen af klippen, og deres blade fyldte gradvis en dyb grøft, der fulgte kystlinien. Forbavset undersøgte Lois grøften meget omhyggeligt. Der var spor af jordhøje på den fjernt liggende side.

Befæstningsanlæg? spekulerede hun. *Selvfølgelig! Det må have været et maori-fort, bygget til én af deres endeløse stammekrige.*

Krigsbygningsværkerne var gamle, langt ældre end andre huse i området. En dyb stilhed lå over stedet, en stilhed som stivnet vrede, der gennemtrængte bladenes raslen og småbølgernes klasken mod kysten nedenfor. Hun bevægede sig ud på græsmarken. Hendes fornemmelse af at bevæge sig på forbudt område øgedes. Hun rystede.

Der er visse steder, der er hellige for maori-folket, kom hun i tanker om, *og dette må bestemt være ét af dem.* Det gamle tabu føltes helt håndgribeligt i den dirrende luft. *Jeg burde ikke være her*, tænkte hun. Hjertet hamrede i brystet og hun vendte sig om og gik tilbage, indtil hun igen stod uden for lågen.

Drengene legede en vild tagfat, da hun kom tilbage til huset.

„Hvor gik du hen?" spurgte Ian.

„En tur."

„Hvad stak du af for?"

Hun rystede på skuldrene. „Det var en dum leg."

„Du var bange!" Ian så hen mod Alistair for at få støtte. „Var hun ikke, Alistair?" spurgte han.

Alistair nikkede nervøst og samtykkende.

Lois øjne lynede. „Jeg klarede det udhustag bedre end dig, Alistair Tavistock."

„Nå ja," sagde Ian. „Men bare fordi du stak af bagefter, vil vi sætte dig på en rigtig modighedsprøve. Du er nødt til at klare den, for ellers må du ikke mere lege med os."

„Hvem bryder sig iøvrigt om at lege med piger?" mumlede Alistair. Lois sank en klump. Hun vidste, at hun ikke havde nogen at lege med, hvis hun ikke kunne lege med sine arrogante fætre.

„Nu skal jeg fortælle dig det!" sagde Ian forventningsfuldt. „Vi vil beholde dig i klubben, hvis du vil gå ind på den gamle maori begravelsesplads ude på pynten."

Alistairs grin bredte sig fra øre til øre. „Ja, du skal gå ind På begravelsespladsen og blive dér en halv time. Det er et virkelig uhyggeligt sted, Lois."

„Nej," Lois stamme var fast.

„Du er alt for bange af dig!"

Lois smilede. Hun ville ikke fortælle dem, at hun allerede havde været der. Oplevelsen var alt for betydelig dertil. En følelse af magt voksede inden i hende. Hun ville ikke længere som Alistair rette sig efter Ians herskesyge befalinger. Hun havde opdaget en anden slags mod.

„Hvorfor vil du ikke gå?" drillede han.

„Fordi jeg har mere sund sans," svarede hun og så ham lige i øjnene. Så vendte hun omkring og gik sin vej.

De enlige år en byrde eller en gave?

af Anne G. Osborn

Det forekommer at være en af de bedst bevarede hemmeligheder i kirken, at der er en mængde enestående velsignelser og særlige muligheder til rådighed for enlige medlemmer.

I vores iver efter at blive gift kan vi let komme til at negligere de mange enestående muligheder for at forberede os, ikke blot til ægteskab, men til evig ophøjelse.

Som enlig, 33-årig nyomvendt til kirken har jeg ofte været utålmodig efter at opnå det tempelægteskab, som er lovet mig i min patriarkalske velsignelse. Og alligevel er jeg i mit ottende år som medlem blevet stadigt mere opmærksom på og taknemmelig for de særlige velsignelser, der kommer til trofaste enlige medlemmer.

Vi har tid nok og desuden det privilegium, at vi kan bruge den, efter eget ønske. Men vi må også stå til ansvar for den måde, hvorpå vi udnytter den kostelige gave, der hedder tid. Som

enlige kirkemedlemmer kan vi enten begræde vores enlige status og leve på kanten af desperation - eller vi kan bruge dette mellemstadium i vort liv til en aktiv, skabende venten. Jeg er helt overbevist om, at den måde, hvorpå vi bruger denne tid, har alvorlig betydning for både vores nuværende og endelige lykke, såvel som for vores evige udvikling.

En første overvejelse gælder spørgsmålet om karriere eller erhverv. Jeg er tit blevet spurgt: „Bør en sidste dages hellig kvinde lade sig involvere i en karriere, der kræver mange timers arbejde og kostbar, videregående uddannelse?" Jeg føler, at det er forkert at generalisere. Nogle kvinder finder stor tilfredsstillelse ved at leve op til kravene ved en krævende karriere. Som professor ved et medicinsk fakultet og som diagnosespecialist finder jeg stor personlig tilfredsstillelse ved at tjene andre. Jeg finder det meget fyldestgørende at kunne stille en særlig vanskelig diagnose. Ved bøn og gennem præstedømmets velsignelser har jeg også modtaget en trøstende, personlig forsikring om, at det, jeg i øjeblikket gør, er velbehageligt i Guds øjne.

Men en så krævende, tidsopslugende karriere er måske ikke sagen for ret mange kvinder, måske mindst af alt for kvinder i kirken. Jeg må tilstå, at de største og varigste glæder i mit liv ikke udspringer fra mit noget usædvanlige arbejde, men fra stilfærdige, anonyme udtryk for barmhjertighedstjeneste. Som enlige har vi tid til at lære hemmelighederne ved at blive til velsignelse for andre. Det er alt for let at være så optaget af vore egne behov og problemer, at vi bliver åndeligt døve for de nødråb og hjertesorger, der forekommer rundt om os. Med hjælp fra en villig biskop eller hjælpeforeningspræsidentinde kan vi få et vide, hvem i wardet, der trænger til en terrin varm suppe, til at få en græsplæne slået eller til at få besøg af sympatiserende bekendte. Et nybagt brød eller en lækker dessert, der anbringes på dørtrinet, kan glædeligt overraske og opmuntre et menneske, som er bundet til hjemmet.

Aldrig vil vi være så ubundne som nu. Vi har tid til at tage en institut-klasse eller et hjemmestudiekursus. Vi har tid til at begynde og ivrigt følge et personligt skriftstudium-program. Den selvdisciplin, der derved udvikles, vil gøre os nyttige for resten af livet.

Vi har tid til at blive virkelig godt belæste, hvis bare vi vil udsøge os de bedste bøger.

Vi har tid til at udvikle et bredt udsnit af talenter og interesser. Mens jeg uddannede mig, havde jeg ikke nogen særlig strålende indkomst. Et år bestemte jeg mig til selv at lave alle mine julegaver. Mens jeg ledte efter gode idéer, købte jeg et billigt hæfte om batik (det er kunsten at male på stoffer) Til min overraskelse og glæde opdagede jeg, at jeg havde et hidtil ukendt kunstnerisk talent. Den galleri-ejer, som indrammede de stoffer, jeg havde dekoreret som julegaver, var så glad for dem, at han indbød mig til at lave et one-women show i hans lokaler! Med et udmærket salg fra den udstilling og efterfølgende større opgaver, kunne jeg ikke blot forsørge mig selv, mens jeg studerede, men også lægge noget til side til køb af et hus.

Vi har tid til at begynde på det genealogiske arbejde, som vi så længe har udskudt. Min bror - som også er omvendt til kirken - og jeg begyndte at indsamle navne og blev hurtigt begejstrede for denne nye kilde til glæde og spænding. Nu er hele familien involveret i at samle gamle fotografier, søge navne på forfædre og opbygge en stamtavle.

Den dybe tilfredsstillelse over regelmæssig, flittig kirketjeneste kan ikke overvurderes. Jeg er medlem af søndagsskolens hovedbestyrelse men jeg

har også megen glæde af at virke som søndagsskolelærer i mit eget ward.

Vi har tid til at lade os involvere med familierne i vores ward eller gren og blive venner med de mindre børn. Jeg bliver indbudt til (og glæder mig meget til) baseballkampe, klaver- og violinkoncerter, julespil og svømme-parties. Blot gennem vores egen deltagelse kan vi stilfærdigt opmuntre vore unge venner til at efterleve evangeliske principper, mens de vokser op.

Vi har masser af ubesat tid at tilbringe med vor himmelske Fader. Jeg kan ikke overvurdere den virkning, faste og langvarige bønner har haft i mit liv. Efter at jeg havde læst Enos' bog forandredes mit livs kurs totalt, da jeg besluttede mig til også at nærme mig Herren i langvarig bøn. Resultaterne var forbløffende. Ikke blot modtog jeg direkte personlig vejledning for min øjeblikkelige og fremtidige tilværelse, men jeg opnåede et urokkeligt vidnesbyrd om Herrens særlige kærlighed og omsorg for mit velbefindende.

Men hvad kan vi gøre, når disse uundgåelige øjeblikke af ensomhed og skuffelse kommer krybende ind i os? Tidligere i denne måned oplevede jeg én af mine sjældne, korte perioder af depression. Den ensomhed, jeg følte, var næsten ikke til at bære. Mine naboer var hjemme og - som jeg har gjort det så mange gange tidligere - søgte jeg deres venskabs trøstende varme. Jeg blev opløftet af disse kære venners og naboers kærlige omsorg og interesse og opdagede en enkel sandhed: I de øjeblikke, hvor vi behøver hjælp, er vi omgivet af kærlige hænder, der løftes for at styrke og hjælpe os. Se jer omkring. Jeg lover jer, at de er der.

Og når skuffelser tynger stærkt, så se jer omkring. Erkend skuffelse som det, den er: én af Satans mest stilfærdige men alligevel mest ødelæggende midler. Han vil overbevise os om, at vi er uværdige til respekt og kærlighed, og derved lokke os ned i selvmedlidenhedens farlige dynd.

Jeg har opdaget, at en sikker kur mod depression er at gøre sig klart, at der et sted derude er én, som har brug for mig. Når jeg velsigner en anden, opløses mine egne behov og problemer hurtigt af den varme, jeg føler ved at have lyst en smule op i en andens tilværelse, og over at jeg har gjort noget, som er velbehageligt for Herren.

Lad os derfor fryde os over den kostelige skat, tiden, og takke Herren for en særlig gave. Vi har virkelig tid til at blive interessante, fordi vi er interesserede.

Faderens og Sønnens åbenbaring for Joseph Smith skildres levende i sangen, som vi kalder „Joseph Smiths første Bøn":

Hvilken smuk og yndig morgen,
Solen farver skønt vor jord;
Bier summer - fugle synge
Som et lifligt englekor;
Og i lundens svale skygge
Joseph søger Herren stor.

Ned han knæler, sagte beder -
Det er drengens første bøn,
Mørkets magter ned i støvet
Knuger denne jordens søn;
Uforsagt han dog vedbliver
At anråbe Gud i løn.

Mørket viger, lys neddaler,
Solens lys det overgår;
Glorieglansen på ham falder,
Skovens træer ildstøtten når.
Joseph skuer Gud, vor Fader,
Som med Sønnen for ham står.

„Joseph, denne er min elskte,
Hør ham!" - lød vor Faders bud,
Josephs simple ord bønhørtes,
Henrykt hører han sin Gud;
Fryd og glæde hjertet fylder,
Thi som Seer han kåres ud.

- George Manwaring -

Faderens og Sønnens besøg hos Joseph Smith åbnede døren for oprettelsen af Guds rige på jorden i denne uddeling, og det var utvivlsomt den største begivenhed i det 19. årh.

På rejse med en missionær-profet

af dr. James O. Mason

Til at begynde med holdtes områdekonferencerne kun i én by ad gangen, som seks. i Manchester, Mexico City eller München. Rejsen til en konference og derefter hjem igen var et forholdsvis enkelt arrangement for brødrene. Efterhånden som tanken, om at bringe konferencerne ud til medlemmerne, udvikledes, kom det - især under præsident Spencer W. Kimballs ledelse - til at betyde en sammenkædning af fem eller seks områdekonferencer umiddelbart efter hinanden. Det gjorde rejsearrangementet mere end hektisk - det blev simpelthen absolut udmattende. Da områdekonferenceplanerne for Asien i 1975 blev offentliggjorte, blev jeg en smule bekymret og følte, at én eller anden burde rejse med som læge for generalautoriteterne og deres hustruer og andre medlemmer af gruppen. Det var ikke så få mennesker, der rejste samlet, og det forekom rigtigst at have lægehjælp ved hånden for påkommende tilfælde. Der blev udarbejdet et forslag, og det blev vedtaget at lade en læge ledsage dem, der rejste til de forskellige områdekonferencer. I 1976 blev jeg bedt om at tage til Europa for at udføre denne opgave.

Lige fra begyndelsen af vor rejse var jeg rørt over den omsorg, præsident og søster Kimball udviste for dem, der rejste med dem. Da min hustru og jeg gik ombord i flyet i Salt Lake City, fik vi plads skråt bagved præsident Kimball. Et par minutter efter at flyet var startet, og vi kunne løsne sikkerhedsselerne, vendte præsident Kimball sig om og spurgte os: „Har I det godt?" Jeg var der for at betjene ham og de andre, der rejste med ham, og alligevel viste han omsorg for os. På hele turen var denne storartede, venlige og godhjertede mand altid interesseret i sine omgangsfællers velbefindende. Vi følte os så dejligt tilpas, mens vi rejste sammen med ham på grund af hans hjertelighed og omsorg.

Efter den første områdekonference i Paris rejste vi til Helsingfors. Præsident Kimball have nu arbejdet hårdt i tre dage. Han stod tidligt op hver morgen, havde meget travlt med arbejde hele dagen og gik så i seng meget sent. Hans ansvar og hans opgaver tyngede mere end nogen andens.

Hans arbejde omfattede ikke blot at præsidere og lede, men han skulle også tale i lang tid ved hjælp af oversætter. Han havde holdt en anstrengende pressekonference samt interviewet og indsat mange lokale kirkeledere. Vi gik sent om aftenen ombord i et fly til Helsingfors. Det var nødvendigt at skifte fly i København, og da vi gik gennem hallen dér, bar præsident Kimball en kuffert med skiftetøj. Jeg havde en hånd ledig og gik op til ham og sagde: „Præsident Kimball, lad mig bære den." Han vendte sig mod mig og sagde: „Nej, tak skal du have. Jeg må have en grund til at være her!" Han var næsten alvorlig i sin ydmyge måde at give udtryk for sit ønske om selv at klare sig. Han ville ikke ligge andre til byrde. Jeg havde den samme følelse af hans smukke indstilling på hele rejsen.

Under turens sidste områdekonference, i Dortmund, boede vi på et gammelt,

smukt hotel. Direktøren var en streng, høj, rank og gråhåret prøjsisk herre. Han lignede en officer i den tyske hær. Andendagen efter vor ankomst sagde denne dirketør om præsident Kimball: „Hver gang den mand går gennem forhallen her, får jeg gåsehud over hele kroppen." Han følte den ånd, der udstråler fra præsident Kimball. Efter at have sagt det, blev han præsenteret for profeten. Præsident Kimball talte kort med ham og gav ham en familiehjem-meaftenbog. Og der blev sørget for, at han kom til at høre missionærlektierne. Denne hoteldirektør var stærkt bevæget over denne meget korte kontakt med den levende profet. Da vi rejste derfra, gik vi ind i en bus, der holdt foran hotellet og kørte rundt om blokken, så vi, på grund af den ensrettede kørsel i gaden, påny kom forbi hotellet. Da vi gjorde det, stod direktøren, denne smukke, statelige herre udenfor og vinkede farvel til præsident Kimball med et hvidt lommetørklæde. Det var kendetegnende, at hoteldirektøren kunne føle Herrens Ånd blot ved at se vores profet gå gennem forhallen. For når alt kommer til alt, så ser præsident Kimball ud omtrent som alle os andre. Der kan nok være dem, der ikke synes, at der er noget særligt at bemærke ved hans udseende - men det er en usædvanlig ånd, der følger ham.

Efter Dortmundkonferencen, da størstedelen af gruppen vendte tilbage til USA, rejste præsident Kimball, præsident Tanner og deres hustruer og nogle få andre til Bern i Schweiz. Her havde de to medlemmer af Det øverste Præsidentskab travlt i endnu halvanden dag i templet. De havde nu rejst i 14 dage, og deltaget i fem områdekonferencer. De havde ustandseligt været igang, da vi tog en bus i Bern for at rejse til Zürich, hvor vi skulle borde flyet med kurs mod New York og derefter til Salt Lake City. Jeg blev igen vidne til præsident Kimballs usædvanlige entusiasme. Det var 14 dage i uafbrudt bevægelse, og i de næste 30 timer ville der ikke blive nogen mulighed for profeten til at komme i seng og virkelig slappe af. I bussen lænede de fleste af os sig tilbage i sæderne og fik en lille lur. Jeg sad bag præsident Kimball og ventede, at han ville bruge den næste timestid til at få en smule velfortjent hvile. Vi var knapt nok nået ud på motorvejen, før præsident Kimball rejste sig og kæmpede sig frem til et klapsæde ved siden af chaufføren. Mens jeg næsten udkørt sad på min plads, kunne vores profet, der havde mere grund til at være træt end nogen anden, ikke hvile, fordi der var et menneske ombord i bussen, som ikke havde fået forkyndt Jesu Kristi evangelium.

Mens jeg overværede dette, følte jeg mig skyldig - jeg havde haft lyst til at sidde og slappe af, men profeten, der erkendte den altoverskyggende betydning af missionering, lod ikke træthed afdæmpe sit brændende ønske om at dele evangeliet med andre.

Jeg spekulerede på, hvordan han ville tale med chaufføren, som kun syntes at forstå meget lidt engelsk. Præsident Kimball taler ikke tysk. Til at begynde med var der nogen vanskelighed, da de prøvede at tale med hinanden. Men efter et par minutters forløb var de to øjensynligt helt i stand til at forstå hinanden. Efter overvejelser om, hvordan de kunne kommunikere med hinanden, samlede min bekymring sig om, hvorvidt buschaufføren ville være i stand til at holde bussen på vejen, når han ustandseligt stirrede på præsident Kimball. Det var helt tydeligt, at han forstod og var interesseret i Præsident Kimballs oprigtige budskab. Deres samtale varede, indtil vi nåede omegnen af Zürich, da præsident Kimball vendte tilbage til sin plads.

Da bussen kørte op foran lufthavnen i Zürich, ventede præsident Gary E. O'Brian, præsident over Zürich Schweiz

Mission, ved fortovet. Præsident Kimball gik hen til døren i bussen, da den åbnedes. Han bad præsident O'Brian, træde op i bussen, og idet han trykkede ham i hånden, sagde han: „Præsident O'Brian, dette er hr ... Vil du love mig at belære ham om evangeliet?" Præsident O'Brian sagde: „Ja, præsident." Og så sagde præsident Kimball: „Hr ... dette er en af vore missionspræsidenter. Vil De lade ham belære Dem om Jesu Kristi evangelium?" Buschaufføren nikkede og sagde, at det ville han.

Denne oplevelse lærte mig klart betydningen af at dele evangeliet med andre. Vores profet er i nær kontakt med vor himmelske Fader og ser gennem sløret meget tydeligere, end jeg gør. Han viser den stærke nødvendighed i at missionere. Selv i et øjeblik, hvor præsident Kimball har al mulig grund til at være træt, og han synes at have en gyldig grund til at sætte sig afslappet tilbage og lade missioneringen hvile, fortsætter præsident Kimball med at være en energisk missionær. Hvordan kan du eller jeg gøre mindre for at dele evangeliet med vore familier, vore naboer, vore venner og enhver anden, som vi træffer på vor vej?

GUD ER ET OPHØJET MENNESKE

af Joseph Smith

Jeg vil gå tilbage til begyndelsen, før verden blev til, for at vise, hvad slags væsen Gud er. Hvad slags væsen var Gud i begyndelsen? Åbn jeres øren og hør, alle I jordens ender, thi jeg vil bevise det med Bibelen i hånd og fortælle jer om Guds planer med hensyn til menneskeheden, og hvorfor han griber ind i menneskers forhold.

Gud selv var engang, som vi er nu og er et ophøjet menneske og sidder på sin trone i hine Himle! Det er den store hemmelighed. Dersom sløret blev revet i stykker i dag, og den store Gud, som holder denne verden i dens bane, og som vedligeholder alle verdener og alle ting ved sin magt og kraft, ville gøre sig selv synlig - jeg siger, dersom I skulle se ham i dag, ville I se ham som en mand i et menneskes skikkelse - som jer selv i et menneskes hele person, billede og skikkelse; thi Adam blev skabt i selve Guds form, billede og lignelse og fik instruktioner og belæringer af ham, vandrede og talte og samtalede med ham, som det ene menneske taler og meddeler sig til det andet.

For at kunne forstå emnet om de døde, til trøst for dem, som sorger over tabet af deres venner, er det nødvendigt, at vi skulle forstå Guds karakter og væsen, og hvorledes han er blevet det, han er; thi jeg vil fortælle jer, hvordan Gud blev Gud. Vi har forestillet os og ment, at Gud var Gud fra al evighed. Jeg vil gerne gendrive denne opfattelse og tage sløret bort, så I kan se.

Der er ting, som nogle ikke kan fatte og forstå, men det er enkelt og ligefremt. Det er Evangeliets første princip med bestemthed at erkende Guds karakter og at vide, at vi kan samtale med ham, som det ene menneske taler med det andet, og at han engang var et menneske som vi; ja, et Gud selv, Fader til os alle, boede på jorden, akkurat som Jesus Kristus gjorde; jeg vil bevise det fra Bibelen. (Se også Den danske Stjerne, april 1972, s.152)

På toppen

af John A. Green

Illustreret af Ed Homes

Vi var 27 den dag, alle mellem atten og nitten år, undtagen en ung mand, der var 21, og som vi kaldte „Pop". Der var, tre mere som var startet sammen med os, men de var faldet af undervejs, ude af stand til at følge med i den fantastisk hårde grundtræningsøvelse i det kongelige, canadiske luftvåben. Vi havde trænet hårdt i månedsvis for at overtage de unge mænds pladser, mænd, som ikke var meget ældre end os, og som bag deres maskingeværer og plexiglaskupler, havde måtte ofre deres liv i luften over Tyskland.

Traditionelt efterfulgtes grundtræningen af en passende oprykningseksamen. Hver enkelt fly-gruppe var sikker på, at den kunne overgå de andre grupper i næsten enhver fysisk Prøve. Ved fly-festen efter grundkursets afslutning var det blevet tradition at fly-kadetterne beviste, at de var bedre end alle andre. Vores fly-gruppe var ikke anderledes. En ungdommelig iver syntes at tvinge os til at aflægge al disciplin for en aften for støjende at bevise, at vi var nummer ét, at vi var de bedste, at vi var på toppen, og på én eller anden måde havde vi sparet sammen til at more os tilstrækkeligt for et helt liv på en enkelt aften. Og så satte vi os alle i græsset den dag for at snakke om vores fly-fest.

Jeg satte mig også og følte mig meget alene, og for første gang siden vores fly-gruppe var blevet samlet, følte jeg absolut intet ønske om at høre til

gruppen. Jeg betragtede de andre, der smilte og lo, da de enedes om, at kun den allerbedste natklub kunne gøre ddt, og jeg fornemmede den stigende forventning, mens de diskuterede de aktiviteter, som de mente ville være de mest underholdende. Det blev foreslået, at hver enkelt af os måtte forpligte os til at bidrage med sine bedste idéer, og efter at fem-seks af kammeraterne med begejstring havde talt om deres forslag, sagde én: „Lad os høre, hvad Green har at sige."

Green var den eneste mormon i gruppen og havde ikke noget ønske om at sige noget til nogen. Alt, hvad han ønskede, var at trække sig tilbage. Hvordan fortæller man 26 ikke-mormoner om den gren, man går til hver eneste søndag sammen med en anden mormon fra en anden gruppe? Hvordan overfører man de følelser, man har om missionshjemmet, hvortil man har en stående søndagsmiddag-invitation, og hvor man samles omkring klaveret hver søndag aften for at synge sammen med missionærerne, lige før man sammen med sin kammerat skal nå den sidste bus for at komme tilbage til barakken, før lyset slukkes? Hvad kan man forklare 26 ikke-mormoner, der planlægger en hæmningsløs fest i en natklub, hvor kold og trist den søndagsaften-tur tilbage til barakkerne forekom? Hvor forstående ville de være, når man fortalte dem om, hvor man hadede at komme tilbage til barakken hver søndagaften, fordi man vidste, at det første ord, der ville lyde, ville gøre komplet nar ad ordet *elske?* Svarene På alle disse spørgsmål, der hurtigt for gennem min hjerne den dag, var.. „De vil ikke forstå. De vil ikke være interesseret. De vil sandsynligvis blive sure eller le. Deres forhåbninger til en fly-fest er en god antydning af, hvad de finder vigtigt her i livet, og derfor vil det være meningsløst at tale til dem." Men på én eller anden måde var jeg nødt til at komme frem med noget, der kunne fritage mig, så jeg kunne slippe for at deltage i den fly-fest. Jeg var gal på mig selv, for efter i månedsvis at have arbejdet sammen med disse fyre som en helhed, skulle jeg nu pludselig og pinefuldt trække mig ud af fællesskabet. Jeg var vred på dem for at have sat mig i en sådan situation, som jeg vidste, at jeg måtte ødelægge. De ville bedømme mig som den sidste, de kunne tænke sig at have med til en fly-fest, og jeg havde allerede dømt dem som ude af stand til at arrangere en fest, som jeg ville gå med til.

„Lad os høre, hvad Green har at sige."

„Ja, kom her, Green. Du har ikke sagt et ord. Hvad synes du, vi skal gøre?"

Green trak vejret dybt, og mens han

temmelig ligegyldigt betragtede græsset foran sig, holdt han denne korte retrætetale: „Nå ja, hvis jeg skulle tage med til en fly-fest . . . så ville jeg medbringe en sød, ordentlig pige . . . så der ikke blev noget drikkeri . . . ingen rygning . . . og ingen sværgen." Han turde ikke se på nogen, og han forberedte sig, så vidt han kunne, på det pludselige omslag, han vidste ville komme.
Og så skete det!
Der var helt stille et øjeblik. Der var så stille, at man kunne have hørt en nål falde i græsset. Så var der én i kredsen, som sagde: „Jaså . . ."
Så var det sket. Det blev starten. De ville allesammen sige noget, og så kunne Green pakke sin ensomme retræte sammen og efterlade sine verdslige kammerater sammen med deres frivole livsopfattelse.
„Ja, . . . jeg ville også hellere have en sød pige med . . ."
Og en anden: „Hvem ville ikke det?"
Så var der igen en lang pause, og så kom det fra én af dem: „Jeg foreslår Green som konferencier."
Der var ikke andre forslag.
En uge senere kom alle 27 medlemmer af flygruppen med deres nydeligt klædte kvindelige ledsagere til vores fest. Der blev ikke drukket. Der blev ikke røget. Der blev ikke bandet. Bare en masse god mad, god musik, god dans . . . og gode erindringer om en fly-fest, som var ret så enestående.
Jeg husker, ikke uden en vis flovhed, mine tanker den solrige eftermiddag i 1944, da vi satte os i græsset. Jeg husker, hvordan jeg, ufrivilligt, kom til at øve indflydelse på 26 unge menneskers tilværelse. Jeg troede, at jeg lod dem i stikken. Men meget generøst satte de mig i toppen, og i mine erindringer er det nøjagtigt dér, jeg ser dem.

Kristus set af vor tids profeter.

af Joseph Fielding Smith

Vi er imidlertid ikke afhængige af skrifter og vidnesbyrd fra mennesker, som levede og skrev i gamle dage. Selv om vi accepterer, hvad de siger, har vi vor egen tids vidners vidnesbyrd. Joseph Smith, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon og andre med dem har båret vidnesbyrd til verden - således som det blev dem befalet - om, at de så Jesus Kristus, talte med hem, blev betjent af ham og modtag belæring fra ham. Disse kendsgerninger er gengivet, som de blev skrevet på det pågældende tidspunkt. Dette vidnesbyrd er gået ud til alverden og har været tilgængeligt for verden i over 100 år.
Joseph Smith og Oliver Cowdery var tilstede, da Herren Jesus Kristus viste sig i Kirtland-templet den 3. april 1826, og de hørte hans røst. Joseph Smith og Sidney Rigdon var i hans nærhed den 16. februar 1832, og har givet os deres vidnesbyrd således: ,Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!
Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han var Faderens Enbårne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud.'

Fra Lærdomme om Frelse, *side 41.*

Klassikere om de sidste dages profeter.

WENTWORTH
brevet

Klassikere af De sidste Dages Helliges Profeter

Da en ung bondeknøs fra staten New York ved navn Joseph Smith først fortalte sin historie om den mirakuløse åbenbaring i 1820, er det helt usandsynligt, at hans naboer havde nogen idé om betydningen af den begivenhed eller den indflydelse, Joseph Smith ville få på millioner af menneskers tilværelse. Og da profeten blev dræbt den 27. juni 1844, mente verden i det store og hele, at det arbejde, som han havde begyndt, hurtigt ville opløses, for de havde stadig ingen idé om hans missions natur og det værk, han var kaldet til at udføre.

I de år, der fulgte efter oversættelsen af Mormons Bog og kirkens oprettelse, var Joseph Smith glad for enhver lejlighed til at fortælle sin historie og forklare evangeliet for dem, som virkelig viste interesse.

Profetens dagbog indeholder for den 1. marts 1842 dette notat: „Efter anmodning fra mr. John Wentworth, redaktør og ejer af *Chicago Democrat* har jeg skrevet den efterfølgende korte beretning om de sidste dages helliges opståen, fremgang, forfølgelse og tro, den kirke, for hvem jeg har den ære efter Guds befaling at være grundlægger. Mr. Wentworth siger, at han ønsker at give mr. Bastow, én af hans venner, som er ved at skrive New Hampshires historie, dette dokument. Da mr. Bastow har taget passende skridt til at skaffe sig korrekte oplysninger, er alt, hvad jeg skal bede ham om, at han offentliggør beretningen i sin helhed, usmykket og uden at fremstille den forkert."

Det brev, som profeten hentyder til, er i kirken simpelthen blevet kendt som „Wentworth-brevet". Ældste B. H. Roberts (1857-1933), medlem af De halvfjerds' første Råd og en kendt kirkehistoriker, har dette at sige om Wentworth-brevet: „Det er ét af de mest skattede dokumenter i vor kirkes litteratur. Og det er også det tidligst offentliggjorte dokument, hvori profeten giver en levende beretning om de begivenheder, der førte til de sidste dages værk . . . Med sin kombination af præcis erklæring og sammenfattende beretning om emnet . . . har det få et ligestillelse blandt alle historiske dokumenter og helt bestemt ingen, der overgår det i vor kirkes litteratur. I det har man på nogle få sider . . . en bemærkelsesværdig og fuldstændig historie om de vigtigste begivenheder i kirken og et resumé af dens lærdomme, lige fra begyndelsen (profetens fødsel i 1805) og op til brevets offentliggørelse i marts 1842, en periode på 36 år. Resuméet af kirkens lærdomme, der siden er blevet kaldt trosartiklerne . . . er ikke et produkt af en fællesindsats og kompromis'er, udarbejdet af en gruppe lærde, men et udspring af et menneskes inspirerede sind og en enkel indsats . . . foreningen af det ligefremme, det anskuelige, det enkle og et altomfattende i denne udtalelse om vor religions principper er et godt bevis på den himmelske inspiration, som hvilede på profeten, Joseph Smith." (*History of the Church, 4:535*)

Fordi trosartiklerne er så grundlæggende og er blevet offentliggjort i Den kostelige Perle og andre steder (for eksempel på bagsiden af tallose tusinder af missionærers visitkort), bliver de måske af nogle taget for helt selvfølgelige. Men i betragtning af deres originale tilblivelse, og når de læses omhyggeligt, får de fornyet betydning.

Redaktøren

(Dette er den første i en række artikler, som vil omhandle vigtige prædikener og skrivelser af kirkens præsidenter fra Joseph Smith og op til den nuværende).

Jeg blev født i landsbyen Sharon i Windsor amt, staten Vermont den 23. december 1805. Da jeg var 10 år gammel, flyttede mine forældre til Palmyra i staten New York, hvor vi boede i omkring 4 år, og der lærte mig at tage vare på dyr. Da jeg var omkring de 14 år, begyndte jeg at tænke over vigtigheden af at være beredt for en kommende tilværelse, og da jeg begyndte at spørge om planen for frelse, opdagede jeg, at der var store uoverensstemmelser mellem religionerne. Når jeg gik til ét samfund henviste de mig til én plan, og det næste henviste til en anden plan. Hvert enkelt pegede på sin egen specielle Gud som den øverste, hvorfra alle andre var udsprunget. Men da jeg ikke mente, at alle kunne have ret, og at Gud ikke kunne være ophav til så megen forvirring, bestemte jeg mig til at undersøge emnet mere fuldstændigt, idet jeg mente, at hvis Gud havde en kirke, så ville den ikke være delt op i kliker, og at han, hvis han lærte den ene kirke at tilbede på én måde, og at administrere et bestemt sæt ordinanser, ikke ville lære en anden kirke principper, der var direkte i modstrid dermed.

Da jeg troede på Guds ord, havde jeg fuld tillid til Jakobs erklæring: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet." (Jakob 1:5). Jeg gik til et ensomt sted i en lille skov og begyndte at påkalde Herren; mens jeg ivrigt hengav mig i bønnen, blev mine tanker taget bort fra alt det, der omgav mig, og jeg blev overvældet af en himmelsk åbenbaring, hvor jeg så to vidunderlige personer, som fuldstændig lignede hinanden i ansigtstræk og skikkelse, omgivet af et strålende lys, der overgik solens ved middagstid. De fortalte mig, at alle religiøse retninger troede på ukorrekte lærdomme, og at ingen af dem var godkendt af Gud som hans kirke og rige: og jeg fik udtrykkelig befaling til „Ikke at søge nogen af dem", idet jeg samtidig fik et løfte om, at evangeliets fylde på et senere tidspunkt ville blive bekendtgjort for mig.

Om aftenen den 21. september 1823, da jeg bad til Gud og forsøgte at udøve tro På skriftens kostelige løfter, brød pludselig et lys, som fuldt dagslys men bare langt klarere og mere strålende og skinnende, ind i værelset, ja, til at begynde med var det, som om huset var fyldt med altfortærende ild. Og det gav mig et chok, der lammede hele min krop; og pludselig stod der en person foran mig, omgivet af et lys, der var endnu stærkere end det, hvoraf jeg allerede var omgivet. Denne budbringer erklærede, at han var en Guds engel, sendt for at bringe det gode budskab, at den pagt, som Gud gjorde med det gamle Israel, nu skulle opfyldes, at det forberedende arbejde for Messias' andet komme hurtigt skulle begyndes; at tiden var kommet, til at evangeliet i al dets fylde skulle prædikes med kraft for alle nationer, så at folk kunne beredes for tusindårsriget. Jeg fik at vide, at jeg var blevet valgt til at være et redskab i Guds hænder til at medvirke ved nogle af hans formål i denne strålende uddeling.

Jeg fik også noget at vide om de oprindelige indbyggere i dette land og forevist, hvem de var, og hvorfra de kom. En kort oversigt over deres oprindelse, fremgang, civilisation, love, regeringer, om deres retskaffenhed og ugudelighed, og hvordan Guds velsignelser til sidst blev trukket tilbage fra deres folk, blev givet til kende for mig. Jeg fik også at vide, at der var blevet opbevaret nogle plader, hvorpå der var indgraveret en forkortelse af gamle profeters optegnelser om begivenheder her på dette kontinent. Engelen viste sig for mig tre gange og fortalte mig hver gang det samme. Efter at jeg havede modtaget mange besøg af Guds engle, der fortalte mig om det storslåede og herlige ved de begivenheder, der skulle finde sted i de sidste dage, overleverede Herrens engel om morgenen den 22.

september 1827 optegnelserne i mine hænder.
Disse optegnelser var indgraveret på guldplader, hver plade var seks tommer bred og 8 tommer lang. (ca. 15 x 20 cm.) og knapt så tyk som almindeligt blik. De var fulde af indgraveringer skrevet med ægyptiske tegn og holdt sammen i ét bind som blade i en bog med tre ringe, der gik gennem alle bladene. Det hele var omkring seks tommer (ca. 15 cm.) tykt, og en del deraf var forseglet. Tegnene på den uforseglede del var små og meget smukt indgraveret. Hele bogen bar mange tegn på alder i sin konstruktion og megen dygtighed i gravørkunsten. Sammen med optegnelserne var der et mærkeligt instrument, som i gamle dage kaldtes „Urim og Thummim", der bestod af to gennemsigtige sten, indsat i kanten af en bue, der var fæstnet til en brystplade. Ved hjælp af Urim og Thummim oversatte jeg optegnelserne ved Guds gave og kraft.
I denne betydningsfulde og interessante bog udfoldes det gamle Amerikas historie fra den første kolonisering som var en gruppe, der kom fra Babelstårnet ved sprogenes forvirring, og indtil begyndelsen af det femte århundrede af den kristne æra. Vi får i disse optegnelser at vide, at Amerika i gammel tid har været beboet af to forskellige grupper af mennesker. De første kaldtes jareditter og kom direkte fra Babelstårnet. Den anden race kom direkte fra Jerusalem omkring 600 år før Kristus. De var hovedsagelig israelitter af Josefs afstamning. Jarediterne blev udryddet omkring det tidspunkt, da israelitterne kom fra Jerusalem, og efterfulgte dem som arvinger til landet. Hovednationen af den anden race faldt i et slag hen mod slutningen af det fjerde århundrede. Resten er de indianere, der nu bebor dette land. Denne bog fortæller os, at vor Frelser viste sig på dette kontinent efter sin opstandelse; at han forkyndte sit evangelium her i al dets fylde og rigdom og styrke og velsignelse; at de havde apostle, profeter, præster, lærere og evangelister; den samme orden, det samme præstedømme, de samme ordinanser, gaver, kræfter og velsignelser, som man kunne glæde sig over på det østlige kontinent, at folk blev udkastet som følge af deres overtrædelser, at den sidste af de profeter, som fandtes blandt dem, fik befaling om at skrive en forkortelse af deres profetier, historie o.s.v. og at grave den ned i jorden, og at den ville komme frem og blive forenet med Bibelen for at fuldende Guds hensigter i de sidste dage. For en mere fuldkommen beretning kan jeg henvise til Mormons Bog, der kan købes i Nauvoo eller hos en hvilken som helst af vores rejsende ældster.
Så snart nyheden om denne opdagelse var blevet kendt, opstod der falske historier, urigtige fremstillinger og sladder, som blev blæst ud i alle retninger; huset blev ofte besat af pøbel og ondsindede mennesker. Adskillige gange blev der skudt på mig, og jeg undslap kun med nød og næppe, og der blev brugt alle mulige kneb for at få pladerne fra mig; men Guds kraft og velsignelse fulgte mig, og adskillige begyndte at tro mit vidnesbyrd.
Den 6. april 1830 blev „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige" oprettet i byen Fayette i Seneca amt i staten New York. Nogle få blev kaldet og ordineret ved åbenbaringens og profetiens ånd og begyndte at prædike, således som Ånden gav dem talegaver, og selv om de var svage, blev de dog styrket af Gud, og mange blev bragt til omvendelse, blev døbt og fyldt med Helligånden ved håndspålæggelse. De havde syner og profeterede, djævle udkastedes, og de syge helbredtes ved håndspålæggelse. Fra dengang rullede værket videre med forbløffende hastighed, og menigheder dannedes i staterne New York, Pennsylvania, Ohio, Indiana, Illinois og Missouri; i den sidste af disse dannedes en betydelig koloni i Jackson County. Mange sluttede sig til kirken, og vi

øgedes hurtigt i antal; vi foretog store landkøb, vore landbrug trivedes med store afgrøder, og fred og lykke blev nydt i vor hjemlige kreds og overalt i nabolaget; men da vi ikke kunne enes med vore naboer (de fleste af dem var meget primitive mennesker, der var flygtet fra de mere civiliserede samfund til grænselandet for at undslippe retfærdighedens greb) med hensyn til deres nattesjov, deres overtrædelse af sabbaten, deres hestevæddeløb og hazardspil, begyndte de først at gøre nar, derpå at forfølge og endelig med en organiseret pøbelhob at nedbrænde vore huse, lade mange af vore brødre piske og rulle i tjære og fjer for til sidst ved overtrædelse af love ved uretfærdighed og umenneskelighed at drive dem fra deres ejendomme; vore brødre måtte, berøvet deres huse, vandre hjemløse over den triste prærie, indtil børnene efterlod blodige spor på prærien. Det fandt sted i november måned, og de havde intet at dække sig med undtagen himmelens bue i denne barske årstid; regeringen lukkede øjnene for, hvad der skete, og skønt vi havde papirer på vore jordbesiddelser og ikke havde overtrådt nogen lov, kunne vi ikke få erstatning for det skete.

Der var mange syge, som på den måde umenneskeligt blev drevet fra deres huse og måtte udholde al denne overlast og søge husly, hvor som helst det kunne findes. Resultatet var, at en meget stor del af dem døde, da de blev berøvet livets nødvendigheder; mange børn blev forældreløse, kvinder blev enker og mænd enkemænd; vore landbrug blev overtaget af pøbelen, mange tusinde stykker kvæg, får, heste og svin blev taget, og vore husholdningsartikler, forretningsudstyr, trykpresse og typer blev ituslået, stjålet eller på anden måde ødelagt.

Mange af vore brødre flyttede til Clay County, hvor de forblev i tre år indtil 1836; der skete dem ingen overlast, men der lød trusler om vold. Men i sommeren 1836 begyndte disse trusler at tage alvorligere form, folkemøder afholdtes, resolutioner udsendt; der blev fremsat trusler om hævn og ødelæggelse, og sagerne antog et faretruende omfang. Jackson County var et tilstrækkeligt forbillede, og da myndighederne i det amt ikke blandede sig, pralede de med, at det ville de heller ikke i dette; hvilket viste sig at holde stik, trods vor anmodning, og efter mange afsavn og tab af ejendom blev vi igen drevet fra vore hjem.

Derefter bosatte vi os i Caldwell og Daviess amter, hvor vi skabte store og udstrakte kolonier, idet vi håbede at blive fri for voldelig modstand ved at bosætte os i nye amter med meget få indbyggere; men her fik vi ikke lov at leve i fred, for i 1838 blev vi igen angrebet af pøbelen. Der blev udstedt en tilintetgørelsesordre af guvernør Boggs, og under beskyttelse af loven drog en organiseret røverbande gennem landet. De berøvede os vort kvæg, vore får, svin o.s.v. Mange af vore medlemmer blev koldblodigt myrdet, vore kvinders dyd blev krænket, og vi blev tvunget til at afskrive os vore ejendomme bogstavelig talt med geværer rettet mod os; og efter at have udstået enhver tænkelig ydmygelse, der kunne rettes mod os af en umenneskelig, ugudelig bande udplyndrere, blev mellem tolv og femten tusinde sjæle, mænd, kvinder og børn drevet bort fra deres arner og fra de landområder, hvortil de havde erhvervet ejendomsret, hjemløse, venneløse og uden noget sted at søge til (midt om vinteren) for at vandre som udstødte på jorden eller søge asyl i et mere fordelagtigt klima og blandt mindre barbariske mennesker. Mange blev syge og døde som følge af kulden og de vanskeligheder, de måtte udholde; mange hustruer blev enker, og børn forældreløse og fattige. Det ville tage mere tid, end der er tilladt mig her, at beskrive den uretfærdighed, de forurettelser, de mord, de blodsudgydelser, de

tyverier, ugerninger og ulykker, der er blevet forårsaget under de barbariske, umenneskelige og lovløse begivenheder i staten Missouri.

I den situation, som netop er beskrevet, ankom vi til staten Illinois i 1839, hvor vi fandt et gæstfrit folk og et venligt hjem. Et folk, som var villigt til at lade sig styre af principperne for lov og menneskelighed. Vi er begyndt at opbygge en by, der kaldes „Nauvoo" her i Hancock amt. Vi tæller mellem seks og otte tusinde her, foruden store mængder i landet omkring os i næsten ethvert amt i staten. Vi har fået tilstået et frihedsbrev for byen og lov til at holde en borgervagt, der nu tæller 1500. Vi har også oprettet et universitet, et landbrugs- og forarbejdningskompagni, vi har vore egne love og administratorer og ejer alle de privilegier, som andre frie og oplyste borgere har.

Forfølgelserne har ikke standset sandhedens fremgang men har kun båret ved til bålet, der har udviklet sig med rivende hast. Stolte af den sag, de har gjort sig til talsmænd for og klare over vores uskyld og over deres systems ægthed midt under bagtalelse og skændsel, er denne kirkes ældster gået ud og har sået evangeliet i næsten enhver stat i unionen; det har gennemtrængt vore byer, det er blevet spredt over landsbyer og har fået tusinder af vore intelligente, ædle og patriotiske borgere til at adlyde dets guddommelige befalinger og lade sig styre ved dets hellige sandheder. Evangeliet er også blevet udbredt til England, Irland, Skotland, og Wales, hvortil nogle få af vore missionærer blev sendt i 1840. Her har over femtusinde sluttet sig til sandhedens banner; der er nu store antal, der tilslutter sig i hvert eneste af disse lande.

Vore missionærer går ud til forskellige nationer, og i Tyskland, Palæstina, New Holland, Australien, Ostindien og andre steder,er sandhedens banner også blevet rejst; ingen uhellig hånd kan standse værket fra at gå frem; forfølgelse vil måske rase, pøbelen kan samle sig, hære kan oprettes, bagtalelse kan æreskænde, men Guds sandhed vil frejdigt gå

fremad, ædelt og uafhængigt, til den har gennemtrængt ethvert kontinent, hjemsøgt ethvert klima, fejet hen over ethvert land og lydt i ethvert øre, indtil Guds formål er opfyldt, og den store Jehova skal sige, at værket er udført.

Vi tror på Gud, den evige Fader og på hans Søn, Jesus Kristus, og på den Helligånd.

Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse.

Vi tror, at hele menneskeheden gennem Kristi forsoning kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.

Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) tro på den Herre Jesus Kristus, 2) omvendelse, 3) dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) håndspålæggelse for Helligåndens gave.

Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.

Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, præster, lærere, evangelister osv.

Vi tror på tungemålsgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af tungemål osv.

Vi tror, at Bibelen er Guds ord for så vidt, som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.

Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.

Vi tror på Israels virkelige indsamling og de ti stammers tilbageførelse; at Zion (det ny Jerusalem) vil blive bygget på det amerikanske kontinent; at Kristus personligt vil regere på jorden, og at jorden vil blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.

Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittighed og indrømmer alle mennesker den samme ret; lad dem tilbede hvorledes, hvor og hvad, de vil.

Vi tror, at vi bør være loyale overfor konger, præsidenter, regenter og øvrighedspersoner ved at adlyde, ære og opretholde loven.

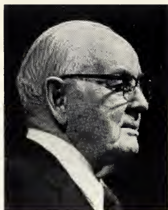
Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende, dydige og gøre godt mod alle mennesker; ja, vi kan sige, at vi følger Paulus' formaning. Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.

Med agtelse
Joseph Smith
History of the Church, 4:535.

DU OG DIN HJEMMELÆRER

af George Durrant

For nylig gik to sidste dages hellige brødre hen ad en gade i en by, de besøgte. ‚Hej! Bror Smith' råbte én af drengene til en mand, som kom gående imod dem på fortovet. ‚Hvad laver du her?' Med tydelig glæde hilste de på hinanden. Den anden dreng blev præsenteret, men tog ikke så meget del i samtalen. Han kunne tydeligt se, at de to mennesker virkelig holdt af hinanden. Efter få minutter og et varmt farvel, fortsatte manden ned ad gaden.
Den anden spurgte: ‚Var det din biskop?' ‚Nej,' svarede den første dreng, ‚det var min hjemlælærer.' ‚Og hvad med dig og din hjemmelærer? Kender I rigtigt hinanden? Kender du ham? Og hvis ikke, hvis fejl er det så? Din? Eller jer begges?'
Vi ved alle, at nogle mennesker og nogle hjemmelærere har en vis evne til at få mennesker til at forstå, at de virkelig bryder sig om dem. Andre hjemmelærere holder også af, men viser det ikke så tydeligt og andre igen holder ligeledes af, men viser det slet ikke. Nåh! Hvad så med din side af sagen? Enhver af os ved inderst inde, at hvis vi ikke er imødekommende, vil vi kunne hindre enhver i at blive vore venner og hjælpe os.
Desværre nægter nogle unge, at lade en hjemmelærer tage del i deres liv ved den mærkelige holdning de indtager, som siger: ‚Hold dig væk.' I indtager samme holdning, når I ikke viser interesse med hensyn til hjemmelærernes besøg. I indtager samme holdning, når I ser jeres hjemmelærere i kirken eller hvor som helst, og ikke gør jer nogen anstrengelse for at hilse på ham.
I indtager samme holdning, hvis I ikke beder om deres vejledning i forhold, som de kunne hjælpe med, måske til en tale i kirken, et spørgsmål eller et problem, som vedrører dig. I indtager samme holdning, hvis I ikke sender bud efter dem, hvis præstedømmets vejledning behøves, og når hjælp er påkrævet udenfor familien.
I indtager samme holdning, når I gør eller ikke gør noget, som kun I selv kender noget til.
Mennesker, som lader hjemmelærere ude af deres liv ignorerer uheldivis ét af de vigtigste led i kirkens ledelse. Jeres hjemmelærere er Herrens udsendige til jer. De repræsenterer biskoppen såvel som kirken. Hjemmelærere er kaldet og udset til at velsigne og hjælpe kirkens medlemmer, og derfor vil Herren velsigne dem til at kunne hjælpe.
Dette er hovedprincippet. I vil måske tro på, at de kan hjælpe jer, men hvis I vil give dem en chance og lade dem komme jer nær, vil I ikke alene styrke jeres eget personlige bindeled med kirkens ledelse, men I vil også styrke jeres hjemmelærere. ‚Har I ikke også et ansvar til det?'
Hvis I vil lade disse to mennesker hjælpe jer, vil de velsigne jeres liv mere, end I kan forestille jer, og I vil vinde to virkelige venner. Jeg har aldrig mødt nogen, som ikke har haft brug for to rigtige, ægte venner.

Husker du mig?

af Spencer W. Kimball

For at kunne leve med sig selv, må mennesker, som overtræder, følge enten den ene eller den anden vej. Den ene er at forhærde sin samvittighed og sløve følsomheden med beroligende midler, og det kan ikke gøres fuldstændigt. Den anden udvej er at omvende sig og forandre sin tilværelse. Det var Adam, som sagde, at der ikke findes tilgivelse uden omvendelse. Der findes ingen omvendelse uden lidelse (Alma 39:6) Mange mennesker føler en smule sorg og fremsiger et par småbønner til deres himmelske Fader, hvori de beder om tilgivelse. Men det er ikke nok, når de har begået en alvorlig synd. At bryde loven om dyd er én af de mest alvorlige synder næst efter mord. Selvfølgelig er mord ikke tilgivelig i dette liv, såvidt vi ved. Man kan ikke bryde denne lov ustraffet. Den, der har overtrådt denne lov, bør omgående gå til sin biskop eller grenspræsidentskab og bør her åbne sin sjæl og fortælle hele historien. Fortælle den uden udeladelser . . .

Derfor kan menneskenes synder tilgives, men ikke ved at ignorere dem. Man må gå til de pågældende kirkelige myndigheder og få sit problem klaret . . .

(Amsterdam, områdekonferencens offentlige møde, s. 4-7)

Jeg vil gerne nævne en lille oplevelse, jeg havde i templet i Salt Lake City. Da jeg gik ned ad den lange gang fra ét af værelserne, hvor jeg havde foretaget vielsen af et ungt par, fulgte en kvinde efter mig ud af værelset efter ceremonien. Meget ivrigt spurgte hun: „Ældste Kimball, husker du mig?" Jeg var flov. Det forekom uforståeligt, men jeg kunne ikke finde forbindelsen. Jeg var meget flov, for jeg har truffet tusinder af mennesker i min tid. Til sidst sagde jeg: „Jeg er ked af det, men jeg kan ikke huske dig." I stedet for at blive skuffet, strålede hendes ansigt af glæde. Hun var lettet. Hun sagde: „Jeg er så taknemlig for, at du ikke husker mig. Min mand og jeg har tilbragt en hel nat sammen med dig, engang da vi prøvede at forandre vores tilværelse. Vi havde begået synd, og vi kæmpede for at komme af med den. Du arbejdede hele natten for at hjælpe os med at klare det." Hun sagde: „Vi har omvendt os og forandret livet helt. Jeg er så glad for, at du ikke husker mig, for hvis du, en af apostlene, ikke husker mig, så husker Frelseren måske heller ikke mine synder." Hun så lettet ud. Hun sagde: „Mange tak. Måske vil Herren heller ikke længere huske dem."

Skrifterne siger, at hvis vi helt omvender os fra vore synder, og hvis vi fuldstændigt forandrer vor levevis, så vil han ikke længere huske dem.

(Præstedømmemødet ved områdekonferencen i Amsterdam den 7. august 1976, s. 6)